

MANŽELSTVÍ

—

PRASTARÝ PROBLÉM

»... DOKUD NÁS SMRT NEROZDĚLÍ...« ?

»CO BŮH SPOJIL ...« !

VÝKLAD Z BIBLICKÉHO HLEDISKA

E. FRANK

ÚVOD

Z důvodu jistých okolností vyvstala potřeba odpovědět, jak psal Pavel Korintským: „*Na otázky ve vašich dopisech...*” Zvláštní téma o manželství musí být ještě jednou důkladně osvětleno.

Jestliže je nám Bohem darováno, vyjmout všechna ostatní učení z diskuse a doložit je jasnými »biblickými výpověďmi«, jež jsou vyvýšeny nad každou pochybnost, má se to stát s Boží pomocí také s tímto krajně komplikovaným, ale pro náš pozemský život důležitým tématem. Protože krize v manželství jsou staré jako manželství samo, zaměstnávali se jimi lidé za času Mojžíše, v časech našeho Pána, apoštolů a ve všech dobách. Toto se vztahuje obzvláště na přítomnost. Odpovědi na každou otázku a problémy, které se vynoří v souvislosti s tímto tématem, nacházíme v Písmu svatém. Žel, žádná kapitola neprobírá otázky a odpovědi o tomto komplexu témat tak souvisle a obsírně, jak bychom to rádi viděli. Jako i u jiných témat, místa týkající se dané otázky jsou od sebe daleko roztroušena, někdy je můžeme najít jako částečnou odpověď zde nebo tam a potom musí být dána dohromady.

Žijeme v posledním časovém úseku církve, ve kterém musí být všechno oznámeno skrze zjevení Ducha a opět vráceno do původního stavu, do Božího pořádku. Náš nebeský Otec je starostliv o to, aby se těm Jeho vedlo dobře a nenechává nás ani v tomto tématu v nejasnosti. Protože On ví, kolik utrpení srdce kvůli nepokoji v rodinách vzniká a chtěl by před tím Svě děti uchránit, aby Mu mohli sloužit s radostným srdcem a nezatíženou duší, dal i pro tuto oblast Svě otcovské odkazy.

Kázání »Manželství a rozvod«, které kázal 21. února 1965 William Branham, je ve spojení s Písmem svatým podkladem pro tuto publikaci. On byl, jako na začátku Pavel, přímo pověřen Pánem, aby téma »Manželství a rozvod« vyložil podle Písma. Podle jeho vlastních slov mu byly dány souvislosti s biblickými místy k tomu náležejícími. Kladl důraz na to, že toto zjevení, které měl předat církvi, je zařazeno do »tajemství«, která mu byla oznámena s otevřením pečeti. Přece »zjevení« je něco, co předtím nebylo známé. Přesto William Branham prodléval s výkladem tohoto tématu, protože se obával, že bude špatně pochopen a eventuálně způsobí rozdělení atd. V kázání »Třetí vyjití« z 30. června 1963 opakuje, že něco k němu mluvilo: „**Natoč manželství a rozvod na magnetofonový pásek!**” Vidíte! Jestliže Pán chce, a zůstane-li to na mém srdci, a Pán mi k tomu ukáže ještě více, nuž, pak to udělám.” On dokonce řekl: „**Někdo pak může jít a přehrát nějakému soudci, nebo smírnému soudci, co Pán o manželství a rozvodu řekl.**”

Až poté, kdy mu Pán znovu přikázal jít do pohoří, kde On opět přišel dolů v nadpřirozeném mraku a hovořil s ním o manželství a rozvodu, předal své církvi v Jeffersonville zxjevenou zvěst. Citát: „**Něco ke mně mluvilo: ‚Jdi do pohoří a Já budu s tebou mluvit.‘ ... Obyvatelé celého města to pozorovali. V jednom zářivém, bezmračném dni se tam náhle objevil obrovský mrak jantarové barvy ve formě trychtýře, klesal dolů, pozdvihl se a potom se rozdělil. Přátelé, co vám nyní řeknu, je to, co mi tehdy bylo zjeveno. Tedy to nepropásněte.**” (Manželství a rozvod, str. 41).

Ještě dnes se opakuje, co se dělo vždycky: Lidé by chtěli slyšet proroka, ale zároveň očekávají, že řekne, co by oni chtěli slyšet, a to je to, co učili již všichni ostatní. Staré, přežitě nebo přivlastněné mínění může být hluboce náboženské a přesto zároveň propastně nebiblické. Těch 400 mužů stojících pod lživým duchem, kteří se za času Achaba tvářili jako proroci, bylo proroky izraelské církve. Naproti tomu Micheáš byl »prorok Boží«. To je veliký rozdíl. Náš Pán Ježíš předpověděl, že v posledních časech povstanou mnozí falešní proroci. ON také ale potvrdil, co je v Malachiáši prorokováno, že přijde »prorok Eliáš«, aby uvedl všechno do správného stavu (Mat. 17, 11; Sk. 3, 19-21), dříve, než přijde ten veliký a hrozný den Páně. Slovo vždy přišlo k prorokům; oni mohli podat svědectví o dni, měsíci a roku (Ag. 2, verše 1, 10, 18 a j.). Také dnes platí, co je psáno: „*Ne, Bůh Pán nečiní nic, aniž by předem Svoji radu oznámil Svým služebníkům, prorokům.*” (Amos 3, 7; Zj. 10, 7 a j.).

Posel, který měl přivolat Micheáše, řekl tomuto Bohem poslanému služebníkov: „... *tak se připoj přece k jejich jednomyslnému výroku a prorokuj rovněž štěstí!*” (2. Par. 18, 12b-13). Neboť Sedechiáš, jejich hlavní prorok, si udělal rohy ze železa, mocně prorokoval a prohlásil: „**TAK MLUVÍ PÁN:...**” (v. 10). Ale to nebylo to TAK PRAVÍ PÁN ZÁSTUPŮ”, nýbrž „Tak mluví pan Sedechiáš”. Když Boží muž přece jen nejprve vyslovil, co řekli všichni ostatní, poznal dokonce i odpadlý Achab, že tady něco nehraje a naléhal na proroka a postavil jej pod přísahu: „... *že mi nebudeš zvěstovat nic jiného, než čistou pravdu ve jménu Pána...*” (v. 15b). Nato Micheáš řekl zjevení, kterého se mu dostalo, před oběma králi, Jozafatem a Achabem. Jozafat těch 400 proroků vyslechl, ale ptal se, jestli by přece jen nebyl ještě »jeden«, skrze kterého by mohl Bůh mluvit. Zjevení znělo: „*Proto slyšte Slovo Páně! Viděl jsem Pána sedět na Jeho trůnu, zatímco nebeské vojsko Mu stálo po pravici a levici...*” (v. 18).

Jen Micheáš měl Slovo Páně, pravého Ducha Božího, to TAK PRAVÍ PÁN; ostatní proroci měli lživého ducha, spojeného s náboženským názorem. Po-

kud »Muž Bohem poslaný« zvěstuje to stejné, co říkají a řekli všichni ostatní, pak skrze něj nemluvil Bůh. Až když on oznámí zjevení, jež obdržel od Boha, a které se **vždy** liší od všeobecného a tradičního učitelského mínění, ale je **vždy** v souladu se svědectvím Písma svatého, je to to »mluvení Pána«.

Bratr Branham odpovídající biblická místa, která mu Pán ukázal uvedl vždy do správného kontextu a ty souvislosti ukázal, a pro tohle ho povrchní pozorovatelé označili jako »proroka, který zůstal vězet ve Starém zákoně«. Ale navzdory porovnání ze Starého zákona bylo jeho kázání adresováno jednoznačně církvi Páně v posledním časovém období. Bůh Starého zákona je přece také Bohem Nového zákona. ON je stále stejný, včera, dnes i na věky a platí že: **„Všechno Písmo je Duchem Božím inspirované a užitečné k poučení...”** (2. Tim. 3, 16).

Jestliže je psáno v Novém zákoně: *„Jak Písmo praví...”* nebo *„jak je psáno...”* nebo *„... aby bylo naplněno veškeré Písmo...”*, je tím vždy míněn Starý zákon. Vždyť Nový teprve vznikl. Evangelia a dopisy apoštolů se dostaly do oběhu ve sborech v prvních dvou stoletích. Pavel v dopise církvi v Kolossis nabádá: *„... a když bude u vás přečten tento list, postarejte se, ať je přečten i v Laodicejském sboru; a ten, kterýž jest psán z Laodicie, i vy také přečtete.”* (Kol. 4, 16).

Teprve koncem třetího a začátkem čtvrtého století je sebrali Eusebius a Athanasius do knihy, kterou známe jako »Nový zákon« jako kánon, což znamená »směrnice« nebo »řád«. Kázání, ať bylo od našeho Pána nebo apoštolů, pocházelo původně jenom z textu Starého zákona. *„A řekl jim: Tatoť jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ještě když jsem byl s vámi: Že se musí naplniti všechno, co psáno jest v zákoně Mojžíšově a v prorocích a v žalmech o Mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům.”* Luk. 24, 44-45). Náš Pán zvolal: *„Kdo věří ve Mne, tak jak Písmo praví...”* O Pavlovi svědčí Lukáš: *„Jimž s osvědčováním vypravoval o království Božím slouže jim k víře o Ježíšovi ze **zákona Mojžíšova a proroků** od jitra až do večera.”* (Sk. 28, 23b). Počínaje Mat. 1 a ostatními evangelii, jak před letnicemi (Sk. 1), tak samozřejmě o letničním dni (Sk. 2) a při každé události spásných dějin, při každém biblickém učení v dopisech apoštolů až k dopisu Judově byla citována odpovídající místa ze Starého zákona.

Od Božího zákona odpoutané »učení«, o němž mluvil Pavel (2. Tes. 2), je učení »bezzákonné«. Bůh je vždy vázán Svým Slovem a váže na ně ty Své, aby prožili skutečnou svobodu. Zapadá to plně a cele do novozákonního zvěstování, ano, je dokonce charakteristické, že bratr Branham užívá samotným Pá-

nem udané příklady obsažené v Starém zákoně, neboť právě ty jsou nám z prožité praxe zanechány k poučení, aby Boží člověk byl dokonalý, pohotový ke každému dobrému skutku.

Učení může být »biblické« jen tehdy, když je bráno v úvahu obojí, Starý i Nový zákon a uváděno do souladu. Z tohoto důvodu se ocitají křesťanské konfese na bludné cestě, protože se odpoutali od základu Starého zákona. Ve svém kázání »Manželství a rozvod« nás překvapuje Boží muž stále znovu neobyčejnými porovnáními, která, jak všichni víme, by sám od sebe nikdy nepoužil. On řekl v jemu darované pokoře: **„Protože toto je biblická otázka, měla by tu být i biblická odpověď.“** Biblické odpovědi, které dal, se ale nehodí do našich moderních představ. Duch času vládne pod praporem rovnoprávnosti. V módě je plná emancipace a běda tomu, kdo se odvolává na „staromódní, překonané“ výpovědi Bible!

PŘIJATO OD PÁNA

Úvodem bratr Branham zmiňuje 10 000 případů, kdy mu Bůh něco zjevil a on předpověděl události, jež se všechny splnily. Nechal to potvrdit výrokem „Amen“ svým sborem, kde všichni byli očitými svědky, a slyšeli to vlastníma ušima po všechna ta léta. Potom říká, že obě stávající, ale protichůdná učení jsou z biblického náhledu v nepravu, ačkoli se všude káží a věří se jim. Citát: **„Jestli je tomu tak, pak máme o manželství a rozvodu dva učitelské názory. Jeden z nich říká, že muž může být jen jednou ženatý, ledaže by jeho žena byla mrtvá. To je jeden z názorů. Ale jestliže se řídíte podle toho, jste vedle. Druhý říká: ‚Ó, jestliže manželka nebo manžel, kdokoli z těch dvou, se dopustil cizoložství, může být ten dotýčný propuštěn a druhý může znovu uzavřít nové manželství.‘ S tím jste také vedle.“** (str. 10).

Někdy to může být skoro trapné, jestliže se zmiňuje úplně soukromá věc, ale Bůh je tak otcovský, starostlivý o naše dobro a také o mezilidské vztahy, že Svě poučení v příkazech a zákazech dal navždy sepsat. ON ví nejlépe, jak jsme stvořeni, co je dobré, a jak se tělesné přestupování zákona projevuje v našem duchovním životě. Je to neposlušnost prokazující se v tělesných přestoupeních, která nakonec způsobí škodu duši a odděluje nás od Boha. Proto je pro dítě Boží všechno, co je v Písmu psáno, závazné. Bůh s vydáním Zákona dal možnost volit – život a smrt, zlořečenství a požehnání – život při následování Jeho Slova skrze poslušnost, smrt při přestoupení skrze neposlušnost. Náš

Spasitel, který zaujal naše místo, byl poslušný dokonce až k smrti na kříži (Fil. 2, 8), aby nás vykoupil z neposlušnosti Adama (Řím. 5, 19 a j.). Tak mluví náš Spasitel: „... **kdo ale zůstává Synu neposlušný, ten života neuvidí, nýbrž hněv Boží zůstává na něho namířen.**” Pavel píše: „*Utvářejte vedení vašeho života jako **poslušné děti Boží...***” (Řím. 12, 2). Existují jen „dva páry bot”: »nevíra a neposlušnost« a »víra a poslušnost«. Který pár nosíme my? Zde nesmíme myslet na jiné, ale sami se musíme nechat úplně osobně oslovit Božím Slovem.

K tomu musí být přibrána ještě všechna příslušná místa. Kdo vezme pro sebe jen jedno místo, aniž by vzal zřetel na druhé, ten dělá násilí Slovu Božímu. Slovo Boží zde není proto, aby dalo každému za pravdu, a již vůbec ne k potvrzení vlastního názoru. My jsme zde k tomu, abychom dali Bohu za pravdu a postavili se pod každé slovo. Kdo například nerozeznává a nenechá v platnosti, jaké slovo je dáno muži a které ženě, ten tu věc nepochopil anebo to možná vůbec nechce vědět správně. Bůh míní přece muže, jestliže jej oslovuje, a ženu, jestliže oslovuje ji. ON vždy míní, co říká a říká, co míní.

TAK TO ZAČALO

Bratr Branham jde k začátku, totiž zpět k 1. Mojžíšově knize, která nese označení »Genesis«, což znamená »původ – začátek«, kde také nalezneme původ všeho zla, »pád do hříchu«, a s tím je spojena první neposlušnost, první přestoupení Slova Božího, první svedení, první cizoložnictví atd. On vykládá, jak byla Eva v Adamovi při stvoření duchovního těla (kap. 1) a jak ona je v 2. kap. při druhém, pozemsky učiněném tvořitelském aktu z Adama vyjmuta a k němu přivedena. Tím je nám postaven před zraky začátek »spásných dějin« uprostřed dějin lidstva: Nevěsta Kristova již byla ve Spasiteli, když On byl v duchovním těle, byla ale z Něho vyjmuta až tehdy, když se zjevil v masitém těle a vykonal spasení na kříži Golgaty.

V tom kázání bratr Branham dále rozvádí, že na počátku byl od každého druhu ve stvoření jen »jeden pár«, mužské a ženské. Zde je zdůrazněna myšlenka, že originální stvoření nemělo schopnost hřešit a nedalo se pokoušet. (str. 23) Proto se nepřítel zmocnil ženy, která nebyla stvořena v původním stvoření jako samostatná osoba vedle Adama, ale až později byla vyňata z něho ven. Následující přikázání dal Bůh Pán Adamovi, když byla Eva ještě v něm: „*Ze **všech stromů** v zahradě **smíš** podle chuti **jíst**; **ale ze stromu poznání dobrého a zlého – **jíst nesmíš****; neboť kteréhokoli dne z něho **jíst budeš, musíš smrti***”

zemřít.” (1. Moj. 2, 15-17). Bůh mluvil s Adamem, nepřítel zvolil jako partnera k rozmluvě Evu a zapletl ji do argumentů o tom, **»co Bůh řekl«**. Ještě dnes mluví nepřítel ta stejná slova z úst mnohých: „To, že Bůh mínil...?” a „řekl Bůh skutečně...?”, a již následovalo překroucení. Bůh mínil *zvláštní strom*, ze kterého nesměli jíst, *»strom poznání«*; Nepřítel hovořil *»o všech stromech«*. **On sice zůstal u tématu, ale ne při pravdě.**

V prvním stvořitelském aktu byli oba, to mužské a ženské v jedné postavě: „*Tedy stvořil Bůh člověka podle Svého obrazu: podle obrazu Božího stvořil jej; jako muže a ženu je stvořil.*” (1. Moj. 1, 26-29). Přestože bylo celé stvoření dokonáno a bylo velice dobré a Bůh sedmého dne od celého svého díla odpočinul, potom, co požehnal sedmému dni a posvětil jej (1. Moj. 2, 1-3), je psáno v 2. kap. 5b: „*Když ... ještě zde nebyli žádní lidé, aby ornou půdu obdělávali...*” Až tehdy, když byl člověk stvořen v masitém těle, mohl on usnout a Eva z něho mohla být vzata ven. V tomto přirozeném těle mohl člověk vykonávat veškeré pozemské práce, ale v něm padl. A proto musel přijít Pán do tohoto přirozeného těla a nás vyzdvihnout a spasit z pádu do hříchu. Zachránce se stal ve všech věcech rovný těm, kteří měli být zachráněni (Žid. 2, 17), aby oni mohli být rovni Jemu v dokonání (1. Jan. 3, 2). Protože první plození nastalo skrze svedení *»hadem«*, dostalo se tělesně zplozené lidstvo pod kletbu *»zlého«*. Kain byl dítětem *»zlého«* (1. Jan. 3, 12). V *»Otčenáši«* se modlíme: „... *zbav nás »zlého«*...” Pán nebes musel skrze duchovní zplození přijít do lidského těla, aby nás úplně reálně spasil z pádu do hříchu: vykoupil z moci *»zlého«*.

V okamžiku, kdy Eva podlehla argumentům *»hada«*, se dostala pod vládu satana. Potom uvedla Adama pod stejný vliv, pod kterým stála ona, a strhla jej přestoupením jasného přikázání k pádu do hříchu. Na každou ženu, která ovlivňuje svého muže proti Božímu Slovu, se vztahuje, že se jako Eva dostala pod inspiraci *»zlého«*. Přirozeně probíhají takové diskuse jako tehdy s argumenty o tom *»co řekl Bůh«*. Aniž by to ženy v takové situaci postřehly, překroutí jim nepřítel Slovo Boží v hlavě a v ústech. Satan se obslouží vždy Slovem Božím v podvodném úmyslu; i k našemu Pánovi přišel s tím „je psáno” neboť jen tak může děti Boží přivést k pádu. Každá lež je přece na hlavu postavená, převrácená pravda. My ale musíme následovat příkladu našeho Pána, a potkat se se satanem také s tím „ale je rovněž psáno”. Satan bere *jednotlivá biblická místa*, aby věřící pokoušel, my bereme **celé Slovo**, abychom mu v pokušení odporovali.

KONEC »ZAČÁTKU«

Na pád do hříchu reagoval Bůh Pán s velkým hněvem. ON zlořečil hadovi, jehož to na místě připravilo o řeč i postavu. Předtím mohl mluvit a chodit zpříma, ale od toho okamžiku se musel plazit po zemi jako plaz. Eva nebyla zlořečená, trestem za její svedení jí bylo to, že měla děti rodit s bolestí. Bůh nepoložil ten trest na ústa, nýbrž na mateřský klín, kam náleží. Přikrytí hanby fíkovými listy – přirozeně ne pod jabloní, o které Bible neříká vůbec nic – zcela objasňuje, co se stalo. Ani Adam nebyl zlořečený, jen pole, které měl obdělávat. On sám byl odsouzen jíst s potem na tváři svůj chléb. Výtka Pána zněla: „... protože jsi uposlechl hlasu své ženy.”

Od pádu do hříchu se plní v tomto tělesném stavu i u věřících během pozemského putování to, co bylo řečeno Adamovi a Evě. I věřící ženy rodí děti s bolestmi a muži si stále ještě utírají při tělesné práci pot s čela. Až při proměně dojde k naplnění spasení těla. Až do té doby se povede věřícím podle těla zrovna tak, jako nevěřícím – všichni mají stejné potřeby a potíže.

Potom co zkáza prolomila, dal Bůh Pán na místě zaslíbení spásy, že „Semen” přijde skrze ženu a »hadovi« (i on měl družku) rozšlápne hlavu. Satan přišel se svým semenem skrze Evu, Bůh se Svým Semenem skrze Marii. ON řekl na adresu nepřítele: „*A Já položím nepřátelství mezi tebou a ženou a **mezi semenem tvým a jejím Semenem.** Ono tobě rozšlápne hlavu a ty Jej bodneš do paty.*” (1. Moj. 3, 15).

S pádem do hříchu, tak to bratr Branham dovozuje, pominul původní začátek, na který se odvolával Ježíš, náš Pán, v Mat. 19, když řekl: „... *ale od začátku tomu tak nebylo*”. Po pádu, tak to ten Boží muž zdůrazňuje, bylo zapotřebí jiné smlouvy, která ukončila rovnost mezi mužem a ženou. Citát: „**Dejte nyní pozor. Nyní, po začátku, po tom začátku, když začal čas – předtím byla věčnost, potom pominula. Potom, co skrze Evu přišel pád do hříchu, po pádu do hříchu bylo nutné uzavřít jinou smlouvu. Toto vás ohromí, ale já vám to slovo ukáži, abych vám dokázal, že je to pravda.**

Pozorujte: po pádu do hříchu! Ježíš řekl, že Bůh na počátku stvořil jednoho od každého, ale nyní, po pádu, z toho vycházíme. První smlouva byla rovnocenná, ale nyní, po pádu, byla udělána jiná smlouva. Nadále již nebyla panovníci spolu s ním. Pro každého byla nutná zvláštní smlouva.” (str. 27).

Rovnocennost, stejné postavení muže a ženy tím pominulo, a Adam byl samotným Bohem ustanoven pánem nad svou ženou: „*On ale bude tvým pá-nem!*” Na tom se pro věřící ženy nic nezměnilo ani v Novém zákoně, i když nemálo z nich říká ať nahlas nebo potichu: „To by se vám tak hodilo.” Pavel píše: „*Chtěl bych ale, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy ale je muž a hlava Krista jest Bůh.*” (1. Kor. 11, 3). To je stále ještě Boží pořádek pro věřící. Opravdu věřící žena, která zaujala správný postoj, se své roli od srdce podrobí. Pozbaví-li se vlády muže, setne si biblicky řečeno hlavu a je »bez hlavy« (bezhlavá).

Pádem do hříchu pominul »začátek«, na který se odvolával Ježíš. Citát: „**Pozorujme, co řekl Ježíš, když o tom hovořil: ‚Ale od začátku tomu tak ne-bylo.‘ Nyní to již není jako na počátku. Nyní je po začátku. Máme teď dvojí smlouvu. Nejprve byla jen jedna. Adam a Eva byli rovnocenní; jeden muž, jedna žena. Potom žena zhřešila. Co tím udělala? Všechno strhla do smrti, a proto musel Bůh udělat jinou, novou smlouvu. To je napsáno v 1. Moj. 3, 16. Bůh udělal jinou smlouvu ... tím začátek skončil, že ano?**” (str. 28).

Ano. A nyní bratr Branham předkládá pro nás na první pohled něco nepochopitelného, co ale po spásném šoku se při dalším pozorování projeví blahodárně a dá se zařadit. Citát: „**Vidíte, nyní, po začátku bylo zavedeno něco jiného. To vás bude šokovat. ... Když byla udělána dvojí smlouva pro muže a ženu skrze sex – (vždyť to byla úplně jiná smlouva; ne originální smlouva, ale jiná smlouva) –, co bylo nyní zavedeno? Polygamie – mnohoženství ve všem. ... Druhá smlouva znamená: jedno mužské, mnoho ženských...**” (str. 29)

To nás, jak jsme již řekli, bezmezně šokovalo, to bychom neočekávali. Tady se ale nejedná o zavedení polygamie, nýbrž o správné biblické zařazení. Bratr Branham předkládá z Písma a učí, o čem svědčí Boží Slovo: že totiž postavení ženy a muže je rozdílné.

Na tomto základě pokračuje v celé Boží vážnosti, kterou je možné pozorovat i v jeho hlase: „**Dejte nyní pozor! Nepochybně to! Dovolte tomu pro-niknout hluboko do vašeho srdce.**

Ale ani jedna z těchto žen nemohla mít více než jednoho muže. On je ori-ginální stvoření, ona ne. Ani jedna z těchto žen nemohla mít druhého man-žela. Ale jeden muž mohl mít tisíc žen. To je TAK MLUVÍ PÁN. To je Bible.” (str. 29).

Zdali nezdůraznil stejnou myšlenku s ohledem na ženu Pavel? „Vdova má být zapsána do seznamu jen tehdy, jestliže je jí alespoň šedesát let, a **byla ženou jen jednoho muže...**” (1. Tim. 5, 9). A rovněž s ohledem na ženu je psáno zcela jednoznačně: „Tak například vdaná žena je zákonem vázána ke svému muži tak dlouho, dokud on žije; jestliže ale zemře její muž, je svobodná od zákona, který ji váže k muži. Podle toho bude sice, pokud její muž žije, všeobecně platit za cizoložnici, jestliže se oddá jinému muži; umře-li ale její muž, pak je svobodná od zákona a není cizoložnicí, jestliže se oddá jinému muži.” (Řím. 7, 2-3). Žena je vázána slibem věrnosti tak dlouho, dokud žije její muž. Jestliže to poruší, rozsudek viny ji nemine. Také text v 1. Kor. 7, 39 to potvrzuje. Zapomněl Bůh něco? Nebo dokonce udělal něco špatně? Jistěže ne.

Dále Pavel pokračuje a píše o mladších vdovách, že se mají opět vdát (1. Tim. 5, 14). Rozdílný postoj muže a ženy je zdůrazněn také v následujícím biblickém místě, na které se bratr Branham dále odvolává. Citát: „**Mat. 5, 32. Prosím, dejte nyní pozor. Toto má podepřít myšlenku jednoho a mnohých ...: »Já však vám říkám: Kdo se rozvede se svou ženou – vyjma z důvodu smilstva –, ten zavíní, že pak s ní bude konáno cizoložství, a kdo pojme propuštěnou ženu, cizoloží.«**” (str. 32) Zde opět musíme vzít přesně na zřetel, kdo je osloven a o koho se skutečně jedná.

Z tohoto důvodu muž, jestliže své ženě dal lístek rozloučení, sloužící jako dokument, že se mohla zase vdát a stala se manželkou jiného, si ji nesměl vzít po smrti druhého muže opět za manželku, protože byla znečištěna (5. Moj. 24, 1-4). „Dále říká: »Propustil-li by muž ženu svou a ona odejdouc od něho, vdala by se za jiného muže, zdaliž se navrátí k ní více? Zdali by hrozně nebyla poskvrněna země?«” (Jer. 3, 1) Tak přesně to bere Bůh také s touto záležitostí.

Kdekdo by mohl jen volat: „Muži Boží Nového zákona, Pavle a Branhame, to je vrchol! Kde tady je nějaká spravedlnost? Vždyť máme rovnoprávnost!” To souhlasí. Rovnost praktikovaná duchem času vyzdvihuje ženu dokonce nad muže, a místo, aby on panoval nad ní, vládne ona jemu, řekl prorok. Avšak proti tomuto časovému trendu se Duch Boží vzepřel, dokud nebude podřízenost ve Slově posvěcené ženy vůči muži a u mužů podřízenost Kristu prakticky prováděna a znovu nastolen stále trvající Boží pořádek.

Bratr Branham se také odvolává na slovo apoštola Pavla v 1. Tim. 2, 9-15, že žádné ženě *není dovoleno učit nebo si přivlastňovat moc nad mužem*. Poté, co Eva se postavila pod vliv – moc satana a souhlasila s ním, začala ovlivňovat

Adama, až konečně udělal, co chtěla a přestoupil přikázání Boží. Tak nastal hanebný a zhoubný pád do hříchu, který je proti Božímu pořádku a pokračuje při všech, kteří se nezačlení do Božího určení. Odůvodnění apoštola pro podřízenost zní: „*Neboť Adam byl nejprve stvořen, potom Eva; také Adam nebyl **sveden**, ale žena byla **svedena** a dostala do přestoupení.*” (Vv. 13-14). Potom udělal most k 1. Kor. 14 a jako Pavel úplně »zákonicky« zdůrazňuje, že mají ženy mlčet a setrvat v podřízenosti, „... *jak to přikazuje zákon!*” (v. 34). Je to starobylé? Starozákonní? Nepřátelské ženám? Ne, ale je to tak, jak to stále stejný Bůh zakotvil ve Svém navždy platícím zákoně. Pán Ježíš nepřišel proto, aby zrušil přikázání, ale naplnil. ON řekl: „*Nemyslete si, že jsem přišel, zákon a proroky zrušit! Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Neboť vpravdě vám pravím: až i nebe a země pomine, nepomine ze zákona ani jediná tečka ani čárka, dokud se nenaplní všechno.*” (Mat. 5, 17-18). Co On jednou řekl, zůstává platným navždy.

BOŽÍ POŘÁDEK OBSTOJÍ

Tak probíhá skutečně neměnný Boží pořádek ve Starém i Novém zákoně. Ještě ve 20. století Bůh říká to stejné, jako před šesti, čtyřmi nebo dvěma tisíci lety. Komu se to nelíbí, ten se staví na stupeň moderního člověka, který jde bez orientace vlastní cestou do zatracení. My si musíme klást otázku, co by bylo, kdyby Bůh mluvil jednou tak a podruhé jinak? Pak by nebyl Bohem, který ve věčnosti pojal plán s lidstvem, jež v průběhu spásných dějin uskutečňuje a nyní vede k dokonání! Jak jinak by mohl všechny jednotně soudit podle Svého Slova?

Citát: „**Nyní vidíme, jak se před námi rozvíjí celý obraz. Tady ji máte! Proto jí Bůh nedopouští učit, nenechává ji v církvi nic dělat, než aby zde tiše seděla se zahalenou hlavou.**” (str. 26). Tvrdá řeč bez lásky? Kdo ji může slyšet? Kdo ji snese? Kdo se na tom bude urážet a půjde pryč? Kdo to vděčně přijme a půjde kupředu? V Novém zákoně neexistují Bohem stanovené služby pro ženy apoštolky, prorokyně, evangelistky, učitelky a pastýřky. Ale jak se ve 4. okružním dopisu píše, existuje žena »Isabela« (Jezábel), která se vydává za »prorokyni« a je činná jako »učitelka« , (Zj. 2, 20). Bůh ostře káral anděla sboru, protože to této ženě dopouštěl. Tak On to činí ještě dnes.

Již prorok Ezechiél musel povstat proti prorokyním, potom, co nejprve postavil na pranyř falešné proroky a jejich konání (Ez. 13). Pán mu přikázal: „... *vyjdi proti dcerám tvého lidu, které si podle vlastního mínění počínají jako pro-*

rokyneš..." Ženy, které si počínali ještě šikovněji a hůře, jsou osloveny tím „běda!". „*Běda ženským, které sešívají čarodějnické obvazy...*" které vše vhodně přistřižují pro každý případ! Svými prorocstvími lapají duše, jež usmrcují falešnou inspirací, totiž hadím jedem, který v tom je obsažen, protože v tom případě nejde o prorokování, ale *věštění*. Věšectví také může souhlasit, avšak jedno je od Boha a to druhé od ďábla (viz Sk. 16, 16-18; Sk. 21, 7-14 a j.) V prorocství působeném Duchem svatým, adresovaném církvi, jsou vždy obsažena hlavní znamení: **vzdělání, napomenutí a útěcha** (1 Kor. 14, 3). **Vše, co přichází od Boha vede k Němu a spojuje nás s Ním, ne s těmi Jím použitými nádobami.** Falešní proroci a obzvláště prorokyně jsou poznáni podle toho, že sice mluví o Bohu, při tom se prezentují obzvlášť duchovně, ale lidi skrze svůj zdánlivý dar poutají k **sobě** a svými prorocstvími a tzv. „osobními zjeveními" je **dělají závislými** na sobě.

Toto říká Pán takovým ženským, které vždy byly a dokázaly všechny, kdož jim – jako nositelkám darů – věří, zatáhnout pod stejnou kletbu satana, pod níž stojí ony samy: „*Proto již neuvidíte prolhané vidění a ani věšectvím se nebudete obírat, ale Já chci Můj lid vytrhnout z vašich rukou, potom poznáte, že Já jsem Pán.*" (Ez. 13, 23). Vždyť je strašné, že takové ženy, které nerespektují Slovo, vidí ještě i vidění vypůsobená lživým duchem! Ti dotyční to vůbec nepostřehnou, ani to ne, že jejich prorokování ve spojení s podvodným viděním je věšectvím, a tak bývají ti »dobří věřící« očarováni nejpobožnějším způsobem, aniž by si toho byli vědomi. Nikdo by se nedomníval, že takto duchovně vystupující »nositelky darů« jsou používány přímo nepřitelem k zavedení do bludu a zničení církve. To se vrací zpět k Evě, která se nechala nepřitelem podvést a stala se jeho nástrojem ke zmaření původního Božího plánu s Jeho dětmi.

Existuje také ale falešná inspirace, která může přijít na každého, jak se to stalo u Petra. On dal Pánu dobrou lidskou radu a chtěl Jej uchránit před utrpením. Vzal Jej stranou a řekl: „*»Pane, tomu nechť zabráni Bůh! Toto se Ti nikdy nesmí stát!«* ON se ale otočil a řekl Petrovi: „*Jdi Mi z očí, satane, jdi za Mnou. Jsi Mi léčkou, neboť tvé myšlenky nejsou Boží, ale lidské.*«" Petr se nepokoušel Pána ovlivnit přednášeným viděním anebo proroctvím, jak je tomu při »Isabelách« a falešných prorocích až do dnešních časů – on v tom okamžiku prostě nebyl bdělý a dostal se pod dobře míněnou, ale falešnou inspiraci.

Všichni musíme být bdělí, od prvního až do posledního. Pokaždé, když je vysloveno něco, co není v souladu se svědectvím Písma svatého, se jedná o fa-

lešnou inspiraci, je úplně jedno, skrze koho a čí ústa v tom okamžiku nepřítel mluví. **Slovo je navždy samotně platicí měřítko.** Co je působeno Duchem Božím, souhlasí vždy s Písmem svatým. Všechno ostatní je nábožný podvod skrze falešnou inspiraci. Nikdy předtím nebyl dar rozeznání duchů tak nutný, jako v tomto podvodném čase, kdy je to falešné tak podobné pravému, že kdyby možné bylo, dokonce i vyvolení by byli do náboženského svodu zavedeni.

Pokud se týká *služeb*, ty jsou dány opravdu *bratrům* ke vzdělání církve (1. Kor. 12, 28; Ef. 4, 11 a j.). Pavel přikazuje ženám chystajícím se užívat dary, modlit se nebo prorokovat, při čemž je ve hře inspirace, a proto to musí být také zkušováno, protože se jich ďábel *právě potom nejspíše zmocní*, aby při tom svoji hlavu zahalily a nezvedaly vysoko nosy, neboť před pádem věřících se dostavuje duchovní pýcha. Dlouhé vlasy jim slouží k zastírání ve zvláštních modlitebních shromážděních, ve kterých užívají dary (1. Kor. 11, 5+15), ale platí také jako znamení prakticky vykonané podřízenosti a začlenění do biblického pořádku ve sboru pro anděly, jimiž jsou Pánem ustanovení poslové (v. 10). Slovo »anděl« a »zvěstovatel« je v základním textu stejné. A jestliže je psáno, že mnozí hostili anděly, aniž by to věděli, (Žid. 13, 2), pak tam nebyl hostem Gabriel nebo Michael, ale Pavel nebo Petr anebo jiný služebník Páně. Ve Zjevení je napsáno 7x: „... a andělu církve piš...“ – poslovi, kterého Bůh ustanovil. Práví služebníci Boží jsou zvěstovateli na místě Kristově (2. Kor. 5).

Bratr Branham si posloužil Pavlovým důkazem a užívá výroku apoštola: „*Muž přece nepochází z ženy, ale žena z muže; také není muž stvořen pro ženu, ale žena pro muže. Proto **musí** mít žena **znamení** **moci** na hlavě kvůli andělům.*“ (1. Kor. 11, 8-10). Zůstává naděje, že před Bohem a Božím Slovem, před Jeho posly a před danou zvěstí mají všichni potřebnou ctibázeň. Každé slovo Boží, také to o »znamení moci« a co je nám k tomuto tématu zanecháno, nám musí být právě tak svaté a závazné, jako každé další slovo Boží. Člověk Boží žije z každého slova, které vyšlo z úst Božích. Musíme být připraveni jít celou cestu v zachovaných stopách prakřesťanství. Duch svatý vede a působí stále ještě stejným způsobem.

CO JE CIZOLOŽNICTVÍ?

Muž nemůže **vlastní manželství** porušit. On se stává cizoložníkem, když vnikne do jiného manželství, tedy, pustí se do něčeho s vdanou ženou, která

se stává cizoložnicí. Bůh utvořil manželství jako svaté zařízení a postavil jej pod zvláštní ochranu. Dvě z deseti přikázání jsou zvláštním způsobem zohledněna pro muže: „**Nez cizoložíš!**” a „**nepožádáš ženy svého bližního.**” To je tak závažný přečin, jako pád do hříchu. Proto Bůh přikázal: „*Bude-li muž přistižen při cizoložnictví s manželkou druhého, mají zemřít oba dva, muž, který se s tou ženou dopustil přečinu, a žena. Tak odejmeš zlé z Izraele!*” (5. Moj. 22, 22). Za tento přečin byl nařízen trest smrti, jak je to také v 3. Moj. 20, 10 napsáno: „*Jestliže se pak dopustil muž cizoložnictví s vdanou ženou, jestliže cizoloží s manželkou bližního svého, pak mají oba, ten cizoložník a cizoložnice být potrestáni smrtí.*”

Co se týká skutkové podstaty cizoložnictví, pak prorok v kázání říká dále, že manželka jiného muže byla i v nežidovských národech a náboženstvích považována za nedotknutelnou. Tak je tomu ještě dnes u přírodních národů a kmenů, které neumí číst ani psát. Když si Abimelech chtěl vzít za manželku Sáru, již považoval za Abrahamovu sestru, tehdy k němu mluvil Pán ve snu: „*Dej tedy nyní tomu muži jeho ženu zpět, neboť je Mým prorokem; potom se bude za tebe modlit, abys zůstal naživu. Jestliže mu ji ale nevrátíš, pak věz, že musíš se všemi svými příbuznými zemřít!*” (1. Moj. 20, 7). Král toho příkazu Pána bez prodlení uposlechl.

Salomoun, který měl jak známo mnoho žen a jemuž dal prorok Nátan jméno Jedidiah (2. Sam. 12, 25), což znamená »miláček Páně« řekl: „... *kdo ale s vdanou ženou cizoloží, ztratil rozum; jen kdo chce sám sebe zničit, udělá něco takového. Rány a potupu z toho má za odplatu a jeho ostuda se nedá vyhladit...*” (Př. 6, 32-33). Bůh zatížil cizoložnictví stálou hanbou, a muži, kteří se proviní s ženou jiného muže, jsou označováni jako »blázni«. Ježíš, náš Pán, tu věc ještě zostril, když řekl, že již **žádostivý pohled na ženu někoho jiného je v srdci vykonané cizoložnictví** (Mat. 5, 27-28; Žid. 13, 4b).

Jan Křtitel těžce vyčítal Herodovi, že si vzal ženu svého bratra za manželku, což platilo dokonce jako pokrevní hanba. On jako prorok nemohl být diplomatem, ale musel zvěstovat Slovo Boží, které znělo: „*S manželkou svého bratra nesmíš mít pohlavní styk; jen tvůj bratr má na ni právo.*” (3. Moj. 18, 16).

Ačkoli bratr Branham mluví k církvi konečného času, zmiňuje Boží muže ze Starého zákona jako Abrahama, Jáкова, a jiné. Citát: „**Hleďte na Jáкова, ze kterého pocházejí praotcové. Měl skoro tucet žen. Oženil se s dvěma sestrami a měl legální vedlejší ženy, se kterými žil. Z těchto vedlejších žen se**

narodili někteří praotcové.” Jákob se nedopustil cizoložnictví. Toho se dopustil David, když si vzal za ženu Betsabé, manželku Uriáše. Po takovém výkladu Boží muž jednoduše a prostě říká: „**Vidíte, musíte nechat Slovo běžet v přímé linii.**”

BŮH VYŽADUJE SVATOST

Pavel projednával v 1. Kor. 5 ohavný případ muže, který se provinil se svou nevlastní matkou. K tomu varovně píše: „*S nevlastní matkou nesmíš mít žádný pohlavní styk: na ní má právo jen tvůj otec.*” (3. Moj. 18, 8). Tento muž nejen že hřešil, on na sebe vzal zlořečenství, neboť to, čeho se dopustil, patří k Bohem samotným zlořečeným věcem: „**Zlořečený jest, kdo by se provinil s ženou svého otce; neboť on odkryl zakrytí otce svého!**” (5. Moj. 27, 20).

Ve 3. Moj. kap. 18-20 obzvláště a také na jiných místech jsou sepsány přechyňky, které vylučují z království Božího, protože neodpovídají Božímu posvěcení člověka, bez kterého nikdo nemůže vidět Pána (Žid. 12, 14). Pod to spadá také mimo jiné smilnictví, což je stýkání mužů a žen se zvířaty, jako i proti přírodě soužití mužů s muži a žen s ženami, jak Pavel nezakrytě pojednává v ep. Římanům. „*Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou; je to ohavnost. Nebudeš obcovat s žádným dobytčetem a neznečistíš se s ním. Ani žena se nepostaví před dobytče, aby se s ním pářilo. Je to zvrhlost.*” (3. Moj. 18, 22-23). „*Proto je také Bůh nechal upadnout do ohavných žádostí; neboť ženy jejich zaměnily přirozený pohlavní styk za nepřirozený; a také muži opustili přirozený styk s ženami a rozpálili se v divoké žádosti k sobě navzájem, takže muži s muži vykonávají nestydatost, ale také příslušný trest za své poblouzení na sobě ponesou.*” (Řím. 1, 26-27). „*Jako Sodoma a Gomora s okolními městy, které rovnou mírou jako tito žili ve smilstvu a běhali za masem jiného druhu, zde stojí jako varovný příklad, že vytrpěli trest věčného ohně.*” (Juda 7).

Jak náš Pán předpověděl, bude tomu na konci času tak, jako to bylo ve dnech Noémových a ve dnech Sodomy a Gomory; úplně oficiálně je stavěno to správné za převrácené a převrácené za správné: homosexuálové jsou dokonce oddáváni v kostelech; lesbické páry jsou žehnány. Tomu se ve sdělovacích prostředcích dělá reklama a současně probíhá kampaň proti manželství, jak ho zavedl Bůh, aby rodině již nebylo dáno příslušné místo ve společnosti. A tak nastane na konci dnů totální chaos, jak bratr Branham řekl – »satanův

Eden«. Jen opravdoví věřící budou od tohoto časového ducha odtrženi a podřídí se pod vedením Ducha svatého ve všech životních úsecích Slovu Božímu.

V 1. Kor. 6 je řečeno: „Zdaliž nevíte, že žádný, kdož činí nepravost, nezdědí království Boží? Nemylte se! Ani smilník ani modlář, ani cizoložník a prostopášník, ani hanobitel chlapců, ani zloděj nebo podvodník, žádný opilec, utrhač a rouhač a lupič království Boží nezdědí.” (v. 9-10). Právě uvedený seznam těch, kteří budou z království Božího vyloučeni, jak je také v jiných biblických místech obšírně popsán, je dlouhý. Nikdo by neměl hledět jenom na ten *jeden* bod, který zvláště projednáváme, ale projít celým rejstříkem hříchů a sám sebe zkušovat a úplně poctivě před Bohem, který vidí každého, nahlížet do zrcadla Slova.

Tak mluví Pán: „*Tak se tedy posvěťte, nato, abyste i vy byli svatí; nebo Já jsem Pán, váš Bůh; pozorujte Má ustanovení a číňte podle nich: JÁ, Pán to jsem, který vás posvěcuji.*” (3. Moj. 20, 7-8; 1. Petr. 1, 13-19). Jestliže náš Pán Ježíš ve velekněžské modlitbě vyslovuje: „*Posvět je ve Tvé pravdě; Tvé Slovo je pravda.*” (Jan 17, 17), pak tím míní i slovo, které zde probíráme a jež nám dal s sebou na cestu pro pozemský život.

MANŽELSTVÍ

Bůh chtěl mít harmonické manželství. Jestliže má ale v manželském životě vládnout harmonie, pak předpoklady pro ni musí být vztvořeny již před manželstvím. Svobodným mladým mužům píše apoštol o odkazech, které dal v »pověření Božím«: „*Neboť to jest vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se vyvarovali smilnictví, aby každý z vás dokázal, získat si svou vlastní ženu ve svatosti a poctivosti, ne ve vášnivě žádosti jako pohané, kteří Boha neznají, aby se nikdo nezadlužil v přehmatech a v té věci přelstil svého bratra; neboť soudcem jest Pán nad všemi takovými přechyby, jak jsme vám to již dříve řekli a důrazně dosvědčili; Bůh nás nepovolal k nemravnosti, nýbrž k posvěcení. Mimo to, kdo tyto odkazy mívá bez povšimnutí, ten nepohrdá člověkem, ale Bohem, tím samým, který vám také Svého Ducha svatého dává do srdce.*” (1. Tes. 4, 3-8).

Potom, co Pán mluvil jasně o manželství, rozvodu a novém sňatku, čteme: „*Tehdy Mu řekli učedníci: »Jestliže je to tak v právním vztahu muže a ženy, tak není radno se ženit.« ON jim ale odpověděl: »Ne všichni chápou toto slovo, nýbrž jen ti, kterým je to dáno. Někteří jsou totiž k manželství nezpůsobilí, kteří jsou takto narozeni; a jsou k manželství nezpůsobilí, kteří jsou neschopnými k manželství učení lidskou rukou; a někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království*

nebeské.” (Mat. 19, 10-12). Když tyto tři věci se na mladého muže nevztahují, pak by neměl váhat, převzít odpovědnost za život, a oženit se jako bratr v Kristu se stejně smýšlející sestrou v Kristu. Mladí bratři, kteří vstup do manželství promeškají, se přirozeně dostanou dříve nebo později do tělesných útrap. Bůh přece ví, proč zavedl manželství. Proto je psáno: „*Jest lépe se oženit, nežli muka trpět.*” (1. Kor. 7).

Byl to zřejmě bratr Branham, který k mladým bratrům, kteří stojí před tímto rozhodnutím, promluvil v jednom kázání asi v tomto smyslu: Až tehdy, jestliže nemůžeš bez ní být a žít, že bys ji dokonce chtěl pojmout do sebe, pak víš, že ona je ta správná. To mi připomíná osm kapitol v Písni Šalomounově, které popisují vztah nevěsty a manželského stavu. V kapitole 8, vv. 6-7, je vyjádřena vzájemná vroucnost: „*Ó, polož mne na srdce jako pečeti prsten, jako pečeti prsten na tvou ruku! Neboť silná jako smrt je láska a její vášeň tvrdá jako podsvětí; její žhavost je ohnivá, plameny její, jako plameny Boží. Ten nejmocnější přívál není mocen lásku uhasit a proudy nejsou schopny ji odplavit; nabídl-li by kdo všechno jmění svého domu za takovou lásku, sklídl by jen posměch.*”

Rovněž dívka by měla čekat, až přijde ten pravý, se kterým může sdílet celý život – ale ne tak dlouho, až by pominul rozkvět jejího mládí (1. Kor. 7, 36). Neměla by se pouštět do dobrodružství, ale své panenství vzít s sebou do manželství, za což jí bude její muž po celý život děkovat. Může to znít staromódně, ale vyplatí se to pro štěstí celého života.

Až do našeho času bylo zvykem, že dívka zůstala v rodičovském domě, dokud nevstoupila do manželství a nezaložila svoji vlastní rodinu. Ale moderní trend se ubírá směrem, opustit co nejdříve rodičovský dům, osamostatnit se, stát na vlastních nohách a výhybky nastavit pro samostatný, nezávislý život, který není bezpodmínečně zaměřen na to, splynout v páru. Zde je na místě otázka, jestli takové děvče je pak později jako manželka vůbec schopné se svému muži biblicky podřídit a začlenit se do harmonického manželského života.

Přehnaný spěch není pro svatbu na místě, protože zde se jedná o rozhodnutí pro celý život. Oba dva by předtím měli mít jasno, jestli se opravdu shodují až i k otázkám víry. Musí to být tak, jak to Bůh Pán sám řekl: „*Chci mu stvořit pomocníci, která by se k němu hodila.*” Jen potom máme jistotu, že dva lidi pro celý život svedl dohromady opravdu Bůh.

Bůh říká ještě více, také mužům: „Muži, milujte své ženy, jako Kristus miloval Svoji církev a obětoval se za ni“ (Ef. 5, 25). „Právě tak muži, žijte rozumným způsobem společně s vašimi ženami, jako se slabší částí a prokazujte jim dlužnou čest...“ (1. Petr. 3, 7a). Muži jsou nakloněni k nerozumnosti, proto to naléhavě napomenutí k **rozumnému způsobu** žití se svou ženou a ctít ji, nezacházet s ní jako s rohožkou nebo služkou.

Ženy mají nechat ze sebe udělat líbeznou bytost (1. Petr. 3), která k ní muže přitahuje. Žena může již zde na zemi navodit v domě nebeskou atmosféru, ve které se muž a děti cítí dobře. Jestliže nedá pozor, a je pro ni přiléhavé, co Bible říká o hádavé ženě, může proměnit vlastní dům v peklo a manželství a rodinu zničit.

Dále apoštol jasně píše: „Muž *necht' prokazuje své ženě dlužnou manželskou povinnost, a také žena svému muži!* **Žena nerozhoduje o svém těle, ale její muž; stejně tak nemá muž právo rozhodovat o svém těle, nýbrž žena.**“ Tak Bůh manželskou, v srdci mezi sebou spojenou, v lásce vykonanou »rovnoprávnost«¹ harmonicky uspořádal, jak sám řekl: „... a ti dva budou j e d n o tělo.“ (Mat. 19, 5). Pavel zde k tomuto danému základnímu zákonu pro manželství ještě přidává: „*Neodpírejte se jeden druhému, jedině na základě oboustranného souhlasu pro čas, abyste se věnovali modlitbě, ale potom se zas sejděte, aby vás satan z důvodu vaší nezdrženlivosti neuvedl do pokušení!*“ (1. Kor. 7, 3-6). Běda muži nebo ženě, kteří by náhle v manželství zase chtěli rozhodovat o svém těle! Ti, kteří jsou sami, o sobě rozhodovat mohou, ženatí již ne, tak to dosvědčuje náš text. Jen pokud je toto slovo oběma skutečně praktikováno, je v pozemské a Boží lásce vestlané manželství možné.

Jestliže se jeden, ať muž, či žena **bez oboustranného souhlasu odpírá**, pak je to jasné přestoupení Slova a to je namířeno proti manželskému partnerovi. Kdo míní, že existuje možnost druhému se smět odepřít a dokonce pro to uvádí důvody, je tímto vyzván, dokázat to z Písma. Nikdo není zvláště svatý nebo vyléčen, jestliže se odpírá manželskému partnerovi, více méně naráží proti tomu, co Písmo svaté pro manželský život pevně uložilo. Při manželství není nic nesvatého, nic k zavržení. V manželství nemůže každý dělat, co by chtěl. Všechno musí být sladěno. Milost znamená, také v manželském soužití zůstat v mezích Slova.

Již v zahradě Eden Bůh Pán řekl ženě: „... a budeš mít žádost po svém muži!“ U muže je to úplně přirozené a samozřejmé; jemu to nemusí být zvlášť říkát-

no, neboť je vybaven přirozeným rozmnožovacím pudem. Proto je psáno, že je žena stvořena pro muže. Jemu je vroucí společenství dáno jako odplata za námahu v denním životě. V Kaz. 9, 9 je k tomu napsáno: „*Užívej života se svou ženou, kterou jsi zamiloval, ve všech dnech všedního života, které ti Bůh pod sluncem dává, po všechny tvé dny; neboť to je tvůj podíl v životě a odměna za námahu, se kterou se pod sluncem namáháš.*”

Apoštol dále píše o těch, kteří převezmou zvláštní odpovědnost, když se ožení: „*Útrapy ve všedním životě budou mít...*” Tak to je, ale nouze není nikdy větší nežli pomocník. „... *Ale kdo se oženil, stará se o věci tohoto světa, **chce se líbit své ženě.** Nevdaná žena pečuje o to, co je Páně, aby byla svatá tělem i duchem, ale vdaná se stará o věci tohoto světa: **chce se líbit svému muži.***” (1. Kor. 7, 33-34). Kdo se žení, přece ví, že dvě cesty pomíjejí v jedné cestě. Obývací pokoj a ložnice, ano, celé bytí je zaměřeno na »soužití dvou«. V manželství neexistují »samotníci«, žádný vlastní život.

Dokonce ženám, jejichž muži ještě nejsou na správné cestě, dal apoštol Petr tu nejlepší radu, kterou si jen můžeme pomyslet: „*Právě tak vy, ženy, budete vašim manželům poddány, aby i takoví, kteří jsou Slovu neposlušní, skrze putování jejich žen beze slov získání byli, jestliže spatřují vaše obcování v Boží bázni.*” (1. Petr. 3, 1-2), tedy ne hádkou a předhazováním, napomínajícími slovy, nýbrž jak Písmo svaté v našem textu říká, předžitým putováním.

ROZVOD – ANO NEBO NE?

Apoštol Pavel se zabývá i tímto případem, ve kterém je jeden partner nevěřící a eventuálně se oddělí: „*Když ale nevěřící chce bezpodmínečně rozdělení, nechť se oddělí: v takovém případě není bratr ani sestra otrocky připoután; mnohem více nás Bůh povolal k životu v pokoji.*” (1. Kor. 7, 12-16.) V tom případě to není doživotní »otrocké svázání« ani pro bratra, ani pro sestru. Tak to chodí v životě lidí, i u věřících, že se udělá převrácené rozhodnutí, a to může být i s uzavřením manželství. Jestli jde o takový případ, pak bychom neměli s těmi, kteří již pod tím trpí, ještě zacházet jako s malomocnými. Oni již své břemeno nesou, které někdy musí nést po celý život. Jestliže se ale nevěřící část rozvede, je věřící svobodný, ať žena, nebo muž. **To „... dokud vás smrt nerozdělí” není napsáno v Bibli, je ale napsáno: „Co Bůh spojil, člověk nemá rozlučovat.”** (Mat. 19, 6). Skutečně existují manželství, která vůčihledně ne-

jsou svedena dohromady Bohem. Proto je důraz na slovech: „Co Bůh spojil,...“, neboť co Bůh činí, je navždy dobře uděláno!

Bůh, který muži kvůli jistým oprávněným důvodům dopustil vystavit lístek na rozloučení: „*Jestliže si muž vezme ženu a žije s ní v manželství (ne až po letech!), ale potom se necítí být k ní přitahován, protože při ní našel něco ošklivého, nechť napíše lístek rozloučení a dá jí ho a propustí ji ze svého domu*“ (5. Moj. 24, 1), *ten stejný Bůh říká: „JÁ nenávidím rozvody – tak mluví Pán, Bůh Izraele –, právě tak, jako když někdo své roucho poskvrňuje násilnými skutky – tak mluví Pán zástupů.“* (Mal. 2, 16).

Svévolný rozvod je Písmem přirovnán násilnému činu proti manželskému partnerovi. V kázání na hoře se náš Pán odvolává na slova v 5. Moj. 24, 1: „*Kdo svoji manželku propouští, ten jí má dát lístek na rozloučení!*“, pak ale pokračuje: „*Já ale vám říkám: kdo se rozvede se svou ženou – vyjma z důvodu smilství –, bude vinen, že s ní pak bude vykonáváno cizoložství; a kdo se ožení s propuštěnou ženou, ten cizoloží.*“ (Mat. 5, 31-32).

Bůh chrání ženu propuštěnou mužem bez biblického důvodu a táhne k odpovědnosti jeho. Ji lidé odsuzují na základě falešného poučení, jestliže se znovu vdá. Na ni však v tom případě žádná vina nepadá, ale na muže, jenž zavinil, že se dostala do této situace a musí žít v druhém manželství, které nebylo plánované. Bůh jedná správně, On táhne k odpovědnosti vždy toho dlužného, v tomto případě exmanžela. ON je spravedlivý ve všech Svých slovech a svatý ve všem činění.

Neoprávněný rozvod je násilný čin namířený proti spasení a odpuštění, protože tím je kříž a smíření zavrženo. Bohem vyslovené nepřátelství, jež se uskutečnilo násilným zlomem v zahradě Eden, ale na kříži bylo odstraněno, (Fil. 2), je pak znovu nastoleno a viny se opětovně vyzdvihují. Pro všechny spasené ale platí, že vina a hřích nás všech jsou vloženy na Beránka Božího. Jsme svobodní a máme pokoj s Bohem. Nesmířitelnost a ukazování na viny dosvědčují stav po pádu do hříchu. Spasení a s Bohem smíření v sobě nenosí žádné nepřátelství, které přechází dokonce přes smrt, vždyť by to byl paradox. Kdo jinému neodpustí a smíření nepřipouští, nemusí vůbec prosit o odpuštění, neboť jemu Bůh také neodpustí: „*A jestliže zde stojíte a chcete se modlit, pak nejprve odpustte, jestliže co máte proti druhému, aby vám vaše přestoupení nebeský Otec odpustil. Ale jestliže neodpustíte, pak ani vám nebeský Otec vaše přestoupení neodpustí.*“ (Mar. 11, 25-26).

Podle Jana 8 přivedli učení Písma a farizeové k Ježíšovi ženu, která byla přistizena při cizoložnictví. Odvolávali se na to, co přikázal v zákoně Mojžíš, totiž: „... *takové ženy kamenovat. Co tomu říkáš Ty?*” Ježíš se sklonil a psal prstem v písku, zatímco ti pánové dotírali se stejnou otázkou. Konečně se napřímil a řekl jim: „*Kdo z vás je bez hříchu, ten na ni hod' první kamenem.*” Na to se opět sklonil a psal do písku. A když zase pohleděl kolem, všichni od prvního až k poslednímu zmizeli. „*Ježíš zůstal sám s tou ženou, která stála uprostřed. Tedy se Ježíš napřímil a ptal se jí: »Ženo, kde jsou tvoji žalobníci? Zdali tě žádný neodsoudil?« Ona odpověděla: »Žádný, Pane«. Tedy řekl Ježíš: »Ani Já tě neodsuzuji. Jdi a neheš více.«*” Kdyby věřící našeho času měli v sobě tolik cti jako tehdy ti slepí učení Písma a farizeové, pak by z Bible vyčetli, **co jim Pán psal a adresoval**. Zahanbeně by pak odtáhli a nepovstávali by již jako žalobníci jedni proti druhým. V přítomnosti Ježíše Krista, našeho Pána, není nikdo spravedlivý; všichni zhřešili, přikázání tímto nebo jiným způsobem přestoupili, přišli zkrátka a nedostává se jim cti, kterou dává Bůh.

To jsou ti nekající, kteří stále žádají pokání a pokoru od jiných, aniž by pochopili, že k pokání vede samotně Duch Boží – a také i je. Takoví lidé neznají ještě ani »Otčenáš«, natož aby mysleli na to, že by modlitbu obrátili ve skutek: „*A odpusť nám naše provinění, jako i my **odpouštíme** našim viníkům.*” (Mat. 6, 12). V každém případě se musí dbát na to, že kdo druhému odpírá spasení, jedná nepřátelsky, osočuje svého partnera a páchá při něm vraždu pomluvou. Bůh je Bohem pokoje a dává pokoj v každé situaci. Nepřítel obelstí nepokojná srdce a vytváří hořkost. Pak jsou jejich ústa otevřeným hrobem a jejich jazyk jako uštknutí jedovatého hada (Řím. 3, 10-18 a j.). Tato znamení, jež se nedají přehlédnout, jsou znameními člověka, který se vydal nepříteli. S takovými nesmířlivými lidmi, kteří na základě falešného zjevení dokonce jednají, se v mnohých případech nedá vůbec mluvit, protože skrze ně mluví žalobník. Oni stojí pod falešnou inspirací, jsou podvedeni a nemohou si sami pomoci, ani k Pánu nevolají o pomoc, myslí si, že jsou v právu a setrvávají ve vlastní spravedlnosti. V Boží lásce je vestláno odpuštění a smíření. Pravdářství a požadavky jsou v nelásce a v nesmířitelnosti. Neustále se vynořuje otázka: Jaký záměr vězí za řeči a skutky těch, kteří tu záležitost uvádějí do pohybu? Je-li to namířeno proti Slovu Božímu, pak je jisté, že satan začal s ničením.

Sboru ke Korintským, který byl postižen zvláštním případem, zaznělo to TAK MLUVÍ PÁN: „*Ženatým ale prikazuji – **ne já, ale PÁN** –, že žena od svého muže nemá odcházet (nebo: rozvádět se); ale jestliže se přece rozvedla (již byla roz-*

vedená, ne: že se teprve nechá rozvést) *pak má zůstat neprovdaná nebo se má opět smířit se svým mužem; a také muž nemá svou ženu propouštět.*” (1. Kor. 7, 10-11). To je příkaz pro oba, žádný přívětivý návrh, ale to »TAK PRAVÍ PÁN«. Jestliže již tento příkaz porušila a rozvod proběhl, pak musí zůstat sama anebo se vrátit zpět ke svému muži. Jestliže to porušil on, pak to bude muset zodpovědět. Muž, který se nechá bez biblického důvodu rozvést se svou ženou, aby se oženil s jinou, je před Bohem dlužný.

Bratr Branham zdůrazňuje, že v případě rozvodu jsou dány rozdílné podklady pro ženu a muže. Citát: „**V 1. Kor. 7, 10 vidíte, že Pavel přikazuje ženě, která se dala rozvést se svým mužem, aby zůstala neprovdaná anebo se smířila se svým mužem, ale ne aby se opět vdávala. Musí zůstat neprovdaná anebo se smířit se svým manželem. Nemůže se znovu vdát, musí zůstat sama. Ale pozorujte, o muži to neřekl. Vidíte, nemůžete ze Slova udělat lež. Od začátku zákon pohlaví s mnohoženstvím.**” (str. 32).

Když bratr Branham mluví o polygamii, pak tím nemyslí, že muž může mít celý harém žen; jistě ne! Tím jen má být vyjádřeno, že muž, pokud se manželství nevydaří, obzvláště potom, je-li za rozvod odpovědná žena, může vstoupit do nového manželského svazku. Slovo »rozvedený« se v Bibli vůbec nevyskytuje, protože Bůh nikdy ženě nedal právo, dát muži lístek rozloučení. Jen pod Svou dopuštěnou vůlí to dopustil muži, a sice z důvodu tvrdosti srdce, ale za žádných okolností ne ženě.

Citát: „**Chtěl jsem však objasnit téma »manželství a rozvod«, abyste věděli, co je správné a co převrácené. ... Muž může svou ženu propustit a oženit se s jinou, žena ale nemůže svého muže propustit a vdát se za jiného. Vidíte, jak se všechny ty stinné a symbolické obrazy shodují?**” (str. 34).

Musíme se podřídit vůli Boží, nejenom o tom mluvit. Existuje dopuštěná vůle a také dobrá, libá a dokonalá vůle Boží (Řím. 12). Jestliže se žena oddělí od svého muže, tedy jej jako manžela odmítne, odepře se mu, ale si přitom namlouvá, že to přece není »žádný rozvod«, nýbrž jen „oddělení“, je podvedená a okradená o jasné posouzení. Soudní rozhodnutí o rozvodu je jen úřední písemné potvrzení předtím vykonaného oddělení. Jestliže žena, která za žádných okolností se nesmí svému muži odepřít, tedy odmítnout jej, manželství zruší a společný byt opustí, tehdy se před Bohem zadlužila nejhorším způsobem. Tím oznamuje, že si nad ním přivlastňuje a vykonává moc. Ona může říkat: „Tak, teď jsem mu to ukázala!“ Ale jí Bůh ukazuje něco jiného!

Právě tak to je, když jeden manželský partner toho druhého vyzve, aby opustil společný byt, ponižuje jej a uráží před dětmi. Manželé musí být i ve výchově dětí jednotní a říkat to stejné. Jinak rovněž vznikne v rodině rozkol.

Děti nesmí být do rozdílných názorů mezi manžely nikdy zatahovány. Při rozvodu jsou vlastně oběťmi, těmi, kteří trpí. Všichni by měli mít jasno v tom, že vůbec žádný problém se nevyřeší rozvodem, naopak, podáním žádosti o rozvod těžkosti pro celou rodinu teprve začnou.

»Vyvolení« se nikdy nenechají ďáblem oslepit a nikdy neuznají správným takové jednání, které opovrhne Bohem a Jeho Slovem, natož aby to napodobovali. Chtějí za každou cenu prožít své dokončení a dokonalost, konat dokonalou vůli Boží. »Povolaným« může vystačit dopuštěná vůle Boží. Kdo ale úplně jedná proti Slovu Božímu, není ani povolán ani vyvolen, je dvojnásobně podvedený.

Bratr Branham vyznává, že se u této komplikované záležitosti jedná o zjevení, které přišlo až po otevření sedmi pečetí. Citát: **„Nyní ale, poté, co jsou pečete otevřené, nás vede Duch pravdy ke Slovu. To je vysvětlení pro všechny bludy v průběhu časových období: protože pečete nebyly otevřené, nebylo to ještě zjeveno. To souhlasí.”**

Kdo údajně již všechno věděl a správně pochopil, ještě dnes nic neví správně a ještě dávno předtím všemu nerozuměl. Také mezi věřícími »zvěsti konečného času« se ještě nacházejí „zdánlivě svatí“, kvas a setrvávání v kostelních tradicích.

BIBLICKÝ PŘÍKLAD JAKO NAPOMENUTÍ

Apoštol psal pod inspirací Ducha svatého: „... *jak je církev poddána Kristu, tak mají být i ženy svým mužům ve všem.*” (Ef. 5, 24). Výjimky nejsou dány Církvi ani ženě. Jsou maximálně výmluvy, ale tím klamou jen sebe a možná ještě jiné. Bůh zůstává při Svých příkázáních a rozhodnutích. Bratr Branham připojuje ještě jedno přirovnání, aby ženě zdůraznil příkaz poslušnosti:

Citát: **„Vzpomínáte si na toho krále v Bibli, který se oženil s Ester, protože královna odepřela poslušnost. Vzal si jednoduše jinou. Co se stalo, když se zdráhala uposlechnout krále a přijít k němu? Totéž je s ženou, která se odepře svému manželovi jako žena.”** (str. 36).

To je tvrdá řeč, kdo ji může slyšet? Bůh musí uprostřed Církve-Nevěsty udělat pořádek a to se stane před vytržením. Ty ostatní nechá běžet; tak jako tak Jej neslyší. Ti Jeho se ale řídí podle každého slova, žijí z něho a podle něho činí.

My se ptáme: Co mají dějiny perského krále Asvera a jeho ženy Vasti společného s námi? Je to vůčihledně událost, na kterou by bratr Branham sám od sebe vůbec nepřišel; Pán ho na to odkázal – a i nadále platí: všechno Písmo je Duchem Božím inspirováno a slouží k poučování. Ten král pořádal slavnost, a současně také královna pořádala pro ženy hostinu v královském paláci (Ester 1). Když král poslal sedm mužů, aby královnu přivedli, odmítla přijít. Ale tím zpečetila svůj vlastní osud (vv. 10-12). Okamžitě byla svolána královská rada – v církvi Páně by to byli ti starší – aby rozhodli, jak má být naloženo s neposlušnou ženou, která svého muže, jenž se těšil nejvyšší vážnosti, veřejně ponížila. Odůvodnění je dáno v následujících verších: „*Neboť zvěst o chování královny pronikne ke všem ženám a budou opovrhovat svými **manžely**, když budou říkat: „Král Asverus přikázal, aby k němu přivedli královnu Vasti, **ta ale nepřišla!**“*“ (v. 17).

Konec příběhu, na který Duch svatý bratra Branhama odkázal, je, že královna byla navždy pozbavena cti. Úmyslně se vzepřela proti Božímu pořádku. To bylo neodpuštělné. A již nesměla před krále předstoupit. Dopouštějí-li se ženy vůči svým mužům neposlušnosti úmyslně, nedá se již napravit. Tím je hranice určená Bohem úmyslně překročena. Kdyby tenkrát ti muži tuto záležitost nechali projít, potom by svými manžely opovrhovaly i ostatní ženy. Tak je to psáno. Uznávaná Vasti jako »First lady« by byla pro ně příkladem. Jiná, »lepší nežli ona«, měla zaujmout její místo, tak jsme o tom zpraveni.

Úmyslná neposlušnost je v každém ohledu jako hřích čarodějnictví. Tak jednoduše, jak si někteří představují, to na základě navždy platícího Slova nejde. „*»Když potom rozhodnutí, které král vydá, v celém království, kteréž jest veliké, se rozhlásí, pak **všechny ženy svým manželům** od největšího až k nejmenšímu **prokáží dlužnou čest.**«* Tento návrh se líbil králi i knížatům a král radu Memuchanovu přijal. Tedy rozeslal zprávu do všech provincií království, do každé provincie v jejich písmu a každému lidu v příslušné řeči: **Každý muž ať je pánem ve svém domě a může nařídít, co se mu líbí.**“ (Vv. 20-22). Potom hledali králi obzvlášť krásnou pannu mezi děvčaty a volba připadla na Ester.

Ano, to je psáno v naší Bibli: Všechny ženy, bez výjimky měly svým »manželským pánům«, od největšího až k nejmenšímu prokazovat dlužnou čest. Tak to tehdy bylo zveřejněno ve všech známých řečech: „... **každý muž ať je ve svém domě pánem a může nařídít, co se mu líbí.**“ To stejné musí být oznámeno lidu Božímu ve všech řečech dnes. Sára užívala pro svého muže stejné cti-hodné oslovení. (1. Moj., „Nyní, potom, co jsem zestárla, bych ještě měla myslet na rozkoš lásky? A **můj pán** již také zestárl.“ 18, 12). Duch svatý diktoval také apoštolu Petrovi do pera: „**Tak se kdysi zdobily také ty svaté ženy, které měly naději v Bohu, že byly poddány svým manželům.** Tak například Sára Abrahamovi **prokazovala poslušnost, když jej nazývala »pánem«.** Vy jste se staly jejími dětmi, jestliže děláte to dobré...” (1. Petr 3, 5-6).

Bůh uznal jako nutnost, zakročit proti časovému duchu, který se nanovo projevuje svým zvláštním způsobem a pronikl také do kruhu věřících, jako tehdy při Vasti. To tomu Božímu muži bylo Pánem zjeveno již v roce 1933, jak je všem zasvěceným známo. Muži a ženy musí zaujmout Bohem přikázané místo; k tomu jsou ukázány ty souvislosti. Nyní musí být znovu obnoven Bohem původně uložený pořádek, který satan narušil. Pavel píše: „**Žena ať hledá poučení v tichém naslouchání ve vši poddanosti; žádné ženě nedopouštím učit nebo si přivlastňovat moc nad mužem; ale ať zůstává v tiché zdrženlivosti.**“ (1. Tim. 2, 1-12). Hledejme dnes ženu, která skrze »tiché naslouchání« – na tom je ten důraz –, přijme poučení! Úplně otevřeně bylo vysloveno: „Ve sboru sice musíme mlčet, ale doma si pusy nenecháme zavřít!“, „Dost dlouho jsme byly utlačované; nyní budeme mít my navrch!“, „Nyní dostaneme právo!“ A tak vedou některé obzvláště duchovně domýšlivé sestry sami pro sebe podvodný dvojí život.

Apoštol zmiňuje, jaké povinnosti mají starší ženy se zřetelem na »poučování«: „... **aby ty mladší ženy vedly k rozváznému plnění povinností, učily je milovat své muže a děti, byly počestné, cudné, pečlivé hospodyně, dobrotivé, a svým manželům se podřizovaly, aby Slovo Boží nebylo v porouhání.**“ (Tit. 2, 4-5). Takto se zviditelňují stopy požehnání požehnané ženy, když mladým sestrám, které se vdaly, předávají vlastní životní zkušenosti, aby i ony byly ve svých rodinách požehnány! Ale co je s těmi, které činí právě opak toho, co říká Písmo a namísto k poslušnosti, vyzývají k přímé neposlušnosti? Jenom sestra v Kristu, jež sama zaujala vůči svému muži a dětem biblický postoj, může mladším sestrám na základě slova apoštola v manželství a rodině skutečně sloužit poze-

naným způsobem. V jiném případě bude dosaženo pravého opaku, jak to již léta ve vývoji konečného času prožíváme.

Muž by měl být hlavou ženy a představitelem rodiny, ne tyranem v domě, který nemá sebe sama pod kontrolou, ale rodinu by chtěl dostat pod svoji kontrolu násilím. Boží pořádek se může uskutečnit jen tam, kde skutečně každý zaujme v Boží lásce na základě Slova Božího vyměřené místo. Potom jsou veškeré požadavky jednoho vůči druhému zbytečné, protože každý přispívá svým dílem ke zdaru.

SPRÁVNÁ CESTA

Citát: „**Nyní k manželství a rozvodu. Vidíte, musí to být zjeveno. Nevíte to, teprve až je to zjeveno. Ale On zaslíbil, že v těchto posledních dnech, v posledním časovém období, bude zjeveno každé skryté tajemství Bible. Kolik z vás to ví? ... že všechna skrytá tajemství – o manželství a rozvodu a všechna ostatní skrytá tajemství – budou v konečném čase zjevena. Vzpomeňte si, že ten hlas řekl: ‚Jdi do Tucsonu.‘ Vzpomínáte si ještě na ono tajuplné světlo na nebi a že tam stálo sedm andělů? Vrátil jsem se zpět a pečete byly otevřeny.**” (str. 37-38).

Se stejným respektem, s jakým přijímáme poučení o Božství, křtu, Večeři Páně atd. musíme bez vnitřního odporu přijmout každé Slovo Boží k našemu poučení také v této záležitosti. Důslednost při biblické hodnotě víry vyžaduje také zde, aby všechny výpovědi Písma svatého byly pečlivě seřazeny a přemýšleli jsme o nich. Toto tak osobní, ale důležité téma nemůže nikdo soukromě užívat nebo vykládat si je, jak se to jemu hodí. Nikdo nesmí posuzovat vlastní případ a rozhodovat o něm sám, ale bratři odpovědní Bohu, kteří se prokázali jako učitelé a pastýři, musí vyslovit právo na základě Písma. Vykonávání soudní pravomoci následuje samotně podle knihy Božího zákona bez přihlížení k osobě, a také ne doma, nýbrž v církvi. „*Uposlechněte vašich vůdců a podříďte se jim, neboť oni bdí nad vašimi dušemi jako ti, kteří jednou budou muset skládat účty...*” (Žid. 13, 17).

Každý bratr a sestra, kteří se s manželským nebo dokonce rozvodovým problémem vyhnou Bohem ustanovené službě v církvi, podvádí sami sebe. Protože nerespektují pastýře a Boží Slovo, jdou vlastními cestami, totiž k právníkům a soudcům, jako kdyby *ti* byli určeni pro věřící. Kdo se rozhodne řešit manželský problém od samého počátku touto a ne biblickou cestou, stojí

pod vlivem »zlého«, je v otevřené vzpouře proti Kristu, který je Hlavou Těla – Své Církve a pro sebe tím připravuje Slovo Boží o sílu. On nebo ona, kdokoli tu iniciativu převezme a podnikne první krok k právníkovi, ať počítá s tím, že se zadluží nejhorším Božím rouháním, protože tímto způsobem jsou před nevěřícími a celým světem vydáni v posměch věřící, které přece Pán drazé vykoupil.

Všeobecně jsou to vlastně ti viníci, kteří se vymaní ze svazku manželského a potom také z biblicky uspořádané společnosti, protože s tím nemohou ve sboru obstát. Ti, kteří se nacházejí v nepravu, s oblibou tvrdí, že to nesouhlasí se sborem a se sloužícími bratry. Ve vlastních očích jsou v právu jen oni; podle rozsudku svatého Písma ale dovolují ďáblu zničit sebe i jiné. Kdo nerespektuje Slovo, zřejmě nepatří k ovčím, které slyší na hlas dobrého Pastýře, a nemůže se podřídit Slovu, protože on nebo ona nejsou narozeni ze semene Slova – a to navzdory křtu Duchem a darům Ducha. K tomu se výstižně vyjádřil bratr Branham, když hovořil o třech „kruzích“, vlastně oblastech duše, ducha, těla: **„Oni mohou v duchu mít absolutně pravého Ducha Božího, čímž je jejich duch pomazán, a přesto mohou být ztraceni a posedlí ďáblem...”** (A neví to – káz. br. Branhama). Pravdu má jen Boží Slovo, jinak nikdo, a kdo je z Boha, slyší Boží Slovo. Tak je to psáno, a činitelé toho stejného jsou blaho-slaveni.

Pastýř a starší nesmí nikdy nikoho hájit, ani být s některou ze zúčastněných stran v příbuzenském poměru. Oni mohou jen předčítat ze svatého Písma, a to bez vlastního komentáře. Rozhodnutí je pak na těch dotyčných, a oni sami mají zodpovědět, co dělají. Právě tak je nepřípustná rozmluva jen s jedním manželským partnerem, vždy musí být vedena jen s oběma, aby každá strana měla možnost k výtkám, které jsou předkládány, zaujmout postoj. Jestliže se to neděje, pak je naprogramováno to nejhorší: Potom může každý tvrdit všechno možné a rozšiřovat pomluvy. Ale jak jsme četli v 1. Kor. 6, pomlouvači do království Božího nevejdu, právě tak i zloději, lupiči, modláři, cizoložníci, hanobitelé chlapců atd.

*Co se týká vykonávání soudní pravomoci, tak Pán přikazuje: „Nečiňte bezpráví při soudu; nebudeš nadržovat nemajetnému ani brát ohled na mocného; budeš soudit svého bližního spravedlivě. Nebudeš se chovat mezi svým lidem jako **pomlouvač**, nebudeš ukládat svému bližnímu o život. Já jsem Pán!”* (3. Moj. 19, 15+16). Pavel obsáhle varuje: „... a nedávejte místo pomlouvači.” (Ef. 4, 27).

Komu leží manželské soužití na srdci, nechá soukromí tam, kam patří, totiž doma. Manželé musí spolu mluvit o všem, ne jeden o druhém. Musí o všem mluvit a modlit se za to, ale ne se hádat. A také poskytnout jeden druhému čas, aby mohli uznat a přijmout to, co jim partner předložil. V každém manželství a rodině jsou problémy, které musí být řešeny, ale i zde platí: „*Zachovejte pokoj mezi sebou ... neboť všechno je možné tomu, kdo biblicky věří,*“ a: „*kde je vůle, tam je také cesta.*“ Jen tam, kde již nechtějí, nehledají žádnou cestu, která by se dala jít společně.

Kdo manželský problém vynáší na veřejnost, dopouští se zrady na manželském partnerovi, zničí důvěru a zatarasí si sám cestu zpět, a brzy se octne na cestě, jež se vyznačuje bezohledností, z níž není návratu. Tou se jde bez ohledu na ztráty, bez ohledu na ty, kteří při tom budou zničeni anebo utrpí škodu. Všichni, kdo se o tom dozvědí, jsou do toho více nebo méně zataženi. Skrze jednostranné rozmluvy, které jsou o něm nebo o ní vedeny, se pak tvoří partaje, trhlina pak neprochází jen manželstvím, ale i rodinou a sborem. Kde podroste kořen hořkosti, jsou mnozí poskvrnění a kdejaký jazyk je zanícen ohněm pekla. Tímto způsobem zničil satan již celé sbory. On nevraždí jen pomluvou, ale vraždí též duše. Věřící musí vědět, že nejsou určeni k drbům o rodinných záležitostech, ale mají vyprávět, co velikého při nich učinil Bůh, a ne nosit dokola, co natropil ďábel. Právě svědectví ke cti Boží nikdy nezačíná slovy: „Už jsi slyšel(a)...?“

Všichni by měli vážně pomyslet, že rozšiřováním pomluv se sami vylučují z království Božího. Laciná milost, na kterou mnozí vsázejí, neexistuje; je jen drahá milost. Kupní cena byla drahá krev Beránka. David se ptal: „*Pane, kdo smí být hostem ve Tvém stanu, kdo smí bydlet na Tvé svaté hoře? Kdo putuje bez úhony a koná spravedlnost, a mluví pravdu, jak ji má v srdci; kdo žádnou pomluvu neroznáší svým jazykem, svému bližnímu nepůsobí žádné bezpráví a nevyslovuje žádné hanění proti příbuzným...*“ (Ž. 15, 1-3).

Jen kdo se postaví pod rozsudek Slova, nechá se zkorigovat a podřídí se pod biblický pořádek, bude patřit k Církvi prvorozených. Kdo Církví Boží a Božím dílem pohrdá, je zaslepen a podveden vysokomyslností. Všechny argumenty, kterými si uklidňujeme vlastní svědomí, před Bohem a nejvyšším soudem neplatí. Před Ním platí jen to, co On sám nařídil a přikázal. Kdo se chlubí, že získal zpátky svobodu, ale nechal za sebou zármutek a utrpení, je zaslepen.

Může člověk jednat vědomě proti Božímu Slovu a pak se ještě zvláště duchovně tvářit a mínit, že patří k Církvi Nevěstě? Ne a ještě jednou ne, tak to u Boha nejde! My máme věřit, jednat a putovat, jak říká Písmo. Bůh dokonává Svoji Církev, která bude na konci jako na začátku jedno srdce a jedna duše. ON sjednocuje Své Tělo, které je složeno z mnohých údů pod Sebou jako Hlavou. Bratr Branham několikrát zdůrazňuje, že záležitost týkající se manželství a rozvodu musí být každému zjevena. Tím neměl na mysli žádné vlastní zjevení, ale to, které je nám po předložení všech biblických míst Bohem darováno.

SLUŽEBNÍCI BOŽÍ

Pozorujeme-li Boží služebníky, pak je pozoruhodné, že se On žádného z nich neptá na jejich rodinný stav. ON si vzal, koho chtěl, ať ženatého nebo svobodného. Životní osudy Jeho poslů jsou tak různorodé, jak je život sám. I o mužích z církevních dějin je ledacos napsáno, např. o Johnovi Wesleyovi, že si vzal za ženu vdovu se čtyřmi dětmi a v jeho manželství se děly strašné věci. Ale ani jeden nebyl nepřírozeně uzpůsobený, že by byl homosexuál anebo by se dopouštěl smilstva.

Jen o Davidovi víme, že se dopustil cizoložnictví, přesto, že měl tak mnoho žen, a nejen to, ještě se postaral, aby manžel této ženy byl usmrcen. Těžko si můžeme představit, že přesto všechno měl David ještě odvalu zpívat dále žalmy, i když nejprve ty hluboko jdoucí žalmy pokání. Přesto zůstalo potvrzeno, že »Boží dary a povolání« jsou neodvolatelné a On jich nelituje. Ano, náš Pán si dává dokonce tu čest, nést jako Král titul »Syn Davidův«. Bůh dopustil poklesek Davidův, aby demonstroval již ve Starém zákoně triumf milosti a odpuštění (Řím 4, 7-8). ON nikomu nedovolil soudit Své služebníky. Stále ještě je pro všechny závazně napsáno: „*Nedotýkejte se Mých pomazaných...*“ (Ž. 105, 15) a „*Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obстоjί či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obстоjί, neboť Pán má moc jej podepřít.*“ (Řím. 14, 4).

Enoch byl asi jediným, o němž není zapsáno žádné osobní provinění. Jemu již bylo ukázáno, jak Pán přijde mezi Své desetitisíce svatých, aby konal soud (Juda). Byl ženatý, měl syny a dcery a putoval s Bohem. Ve stáří 365 let byl vytržen. Před vytržením tento Boží muž obdržel svědectví, že byl Bohu libý. Jako sedmý po Adamovi byl obrazem na dokonanou Nevěstu v posledním časovém období církve, na které spočine Boží zalíbení, neboť se zjeví bez po-

skvrn a bez úhony ve velkolepé kráse před svým nebeským Ženichem. My, kteří žijeme a pozůstaneme až do příchodu Páně, jako Enoch neokusíme smrti, ale proměnění budeme.

Noé byl ženatý, měl tři syny a byl kazatelem spravedlnosti. Důsledek užívání vína byla pokořující zkušenost v opilosti. Když se jeho syn Cham ke svému odhalenému otci zachoval drze, opovržlivě a mluvil o tom, mělo to následky. Když Noé vystřízlivěl, vyslovil prorocká slova: „Zlořečený jest Kanaan.” To byl Chamův syn. Bůh jistě hříchy navštěvuje s kletbou, neboť je psáno: „*Zlořečený jest, kdo nectí svého otce nebo matku!*” (5. Moj. 27, 16). ON je zavázán každým Svým slovem, a ještě dnes leží na každém dědičná kletba, kdo zesměšňuje otce nebo matku a opovrhne jimi. Blaze synům, které může otec požehnát, jak to učinil Jákob.

Abraham byl ženatý se Sárrou, Agar si vzal jako vedlejší ženu a oženil se po smrti Sáry s Ceturou, se kterou měl ještě šest dětí.

Jákob měl více žen a vedlejší ženy, od kterých pocházejí praotcové. O všem, až do podrobností je napsáno ve svaté Knize, dokonce, že Ráchel miloval více než Liu. Bůh mu kvůli jeho lstivému, ano podvodnému dosažení práva prvorozenství nic nepředhazoval. ON jej omilostnil a požehnal. Bůh vidí srdce svých vyvolených a hřích jim nezapočítává. Ze lstivého podvodníka se stal bojovník Boží, který se probojoval, až mu vzešlo slunce a začal nový den.

Mojžíš se oženil se Zeforou a vzal si za ženu ještě Kúšanku, nad čímž se obzvláště jeho sestra Miriam a jeho bratr Áron hněvali a povstali proti němu (4. Moj. 12). Co mohl pochopit člověk, bylo Dárci zákona ohavností. Bůh nikomu nedovolí, dotýkat se Jeho pomazaných, ani tělesnému bratrovi nebo sestře. Služebníci Boží nejsou soukromé osoby, které by byly podřízeny rodinnému klanu. Oni stojí v nejvyšší službě, jaká je na zemi. Bůh Mojžíše nekáral, ale dal mu za pravdu a potrestal Miriam malomocenstvím. Vždyť on sepsal slova přicházející z úst Božích: „... *vezme-li si ještě jednu ženu...*” (2. Moj. 21, 10). Je nejvyšší čas, abychom drželi jazyk za zuby, aby naše bohoslužba nebyla daremná.

Elkána, Samuelův otec, měl dvě ženy, Annu a Peninu. Samuel byl Annou vyprošený syn, na němž spočinulo Boží požehnání.

O Gedeonovi čteme, že měl mnohé ženy a 70 urostlých synů. Vykonal velké skutky v pověření Páně, ale později svedl Izraele k modloslužbě.

Pak zde ještě máme příběh Samsonův a mnoho jiných.

O jiných Božích mužích se nedozvídáme nic nebo jen málo, pokud se týkálo jejich rodinného stavu. To ukazuje, že pro Boha je pozemský úsek vedlejší věcí ve srovnání s nadpřirozeným. O Izaiášovi, nejvýznamnějším prorokovi spásných dějin Starého zákona, čteme v souvislosti s jedním proroctvím jen několik slov: „*Potom jsem přistoupil k prorokyni, a když počala a porodila syna, řekl mi Pán: »Dej mu jméno: ‚K rychlé kořisti pospíchá loupežník!‘«*” (Iz. 8, 3). Vůbec není psáno, kdo tato žena nebo vlastně prorokyně byla.

O Jeremiášovi se dozvídáme, že byl Pánem povolán za proroka pro národy již od mateřského těla a jako mladý muž postaven do služby.

Prorok Ezechiel byl spolu se svými židovskými soudruhy zaveden do Baby-lona. Ráno ještě mluvil k lidu, večer zemřela jeho žena.

Prorokovi Ozeášovi Pán přikázal: „*Vezmi si nevěstku za ženu!*” Knězi nebo veleknězi by to Pán nikdy neřekl, neboť to byl Jeho vlastní zákon, že kněz se mohl oženit jen s pannou. Tato „cizoložná žena” porodila Ozeášovi syna Jezreele, dceru Loruchámu a syna Loammi. A člověče slyš a div se: Bůh tímto způsobem naznačil dějiny Izraele a církve (Řím. 9, 24-27)!

Také v Novém zákoně nacházíme naskrz rozmanitý obraz Božích mužů. Petr byl ženatý, Pavel ne. Od starších církve a diaconů bylo jako podmínka požadováno, že musí být muži jedné ženy (1. Tim. 3 a j.). To stejné není řečeno o apoštolech, prorocích, učitelích atd. Také v tomto bodě musíme Boží Slovo správně užívat, musíme si všímat, co a komu Bůh říká. Všichni bychom měli Slovo, Písmo svaté, číst ještě jednou a sice bez předpojatých myšlenek, a vyčíst jenom to, co je tam psáno.

O osobním životě Petra je jen zmínka, že jeho tchýně onemocněla horečkou a byla uzdravena Pánem. O mnohých apoštolech nic bližšího nevíme. Ale Pavel udělal, jak se zdá, svému srdci místo, když píše: „*Zdaliž nejsem svobodný muž? Zdaliž nejsem apoštol? Zdali jsem neviděl našeho Pána Ježíše? Zdali nejste mé dílo v Pánu? ... Zdali nemáme právo sestru jako manželku na našich cestách mít při sobě, jako i ostatní apoštolové a bratři Páně a Céfas? Anebo snad jen já a Barnabáš jsme povinni vydělávat si na živobytí?*” (1. Kor. 9, 1+5-6). Také bratři Pána Jakub a Judas byli podle toho ženatí. Pavel zmiňuje Jakuba jako bratra Páně v Gal. 1, 19 a Juda zmiňuje svého bratra Jakuba v 1. verši svého dopisu.

ZPĚT KE SLOVU — ZPĚT K BOHU

Ve Starém zákoně zvolil Bůh přirozený lid, jemuž zaslíbil a dal přirozenou zemi. V Novém zákoně není Jeho království z tohoto světa. Je to království Boží; ale dokud jsme na zemi, platí také nám nařízení Boží pro pozemský život. Nyní se již nemůžeme ptát jeden druhého: „Co tomu říkáš? Jaký máš na to názor?“, nyní začíná soud v domě Božím skrze Boží vykonávání soudní pravomoci. Proto se máme ptát vždycky takto: Jak tu věc vidí Bůh? Co On tomu říká?

Jedná se o to, poznat z Božího Slova vůli Boží pro osobní život a činit to. To je upřímná žádost každého Božího dítěte. Tato dobrá, libá a dokonalá Boží vůle se musí prosadit v celém našem životě; jen tak na nás může spočinout Jeho zalíbení a to je zase předpoklad pro vytržení. Jako v církvi je všechno učitelsky uvedeno do přesného souladu s Božím Slovem činem, tak to musí být také při všech vyvolených a přijít do Božího pořádku v manželství, rodině a v církvi. Nesmí být již žádné vzdychání a reptání proti sobě navzájem, neboť příchod Páně je blízko (Jak. 5, 7-11). Všechno, co nesouhlasí se svatým Písmem – to může být ve Slově a skutku –, vyvolává špatnou atmosféru a musí být odstraněno.

*„Ovšem, jestliže plníte královský zákon podle Písma: »Miluj svého bližního jako sebe sama«, tak činíte správně; ale jestliže hledíte na osobu, dopouštíte se hříchu a budete zákonem jako přestupníci usvědčeni. **Kdo plní celý zákon, ale jedno jediné přikázání přestupuje, přestoupil celý zákon.** Neboť ten, kterýž přikázal: »Nezcižoložíš«, ten přikázal také: »Nezabiješ.« I když nejsi cizoložník, jsi ale vrah, stal jsi se přestupníkem celého zákona. Mluvte a jednejte jako lidé, kteří mají být souzeni zákonem svobody. Neboť soud zachází nemilosrdně s těmi, kteří se sami neslitovávali; milosrdenství ale, se chlubí proti soudu.“* (Jak. 2, 8-13).

Mnozí očekávají veliké, závěrečné působení Boží se znameními a divy, což v krátkosti jistě přijde. Ale předtím musí být skutečně všechno navráceno do biblického pořádku podle Slova. Jen tak je příprava pro Kristův návrat dosažitelná. Všem v Jeho Církvi se napřed musí vrátit Boží bázeň; ta je začátkem všeho Božího poznání a moudrosti, ta učiní konec naší lidské pošetilosti. Vždycky to tak bylo a skutečně stále ještě je, že Bůh je zainteresován jen na tom, abychom putovali v mezích Jeho Slova. Jen takové putování je putování s Bohem.

„Nezůstávejte nikomu nic dlužni, než abyste se mezi sebou milovali; neboť ten kdo miluje druhé, naplnil zákon Boží. Neboť Zákon: »Nezcižoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepožádáš!« a každé další z těchto přikázání je naplněno v tomto slově: »Miluj svého bližního jako sebe samého!« Láska bližnímu nečiní nic zlého; podle toho je láska naplněním zákona.” (Řím. 13, 8-10).

Bratr Branham se vši vážností hovořil ve svém kázání o vývoji konečného času, který se dostal úplně z Božího pořádku. Proto to pronikavé volání: Zpět k Bohu! Zpět ke Slovu! Zpět k biblickému poučení! Po zmíněném kázání o manželství po zmínce různých příkladů odkázal na to, že falešným poučením nastal zmatek a muži i ženy se po druhé, dokonce i po třetí ženili a vdávaly. On pak zdůrazňuje: **„Ale já jsem odpovědný a poznávám, že toto mi bylo poručeno. Nemohu si to nechat pro sebe, ale také nevím, jak to mám říci. Vím, co bude s tímto magnetofonovým páskem. Ó, již se na to připravuji! Kancelář je otevřená, neboť to přijde, právě tak, jak to bylo se semenem hada, ale to se prokázalo jako dokonale správné.”** (str. 39).

On byl Pánem pověřen, aby bratrům a sestrám, kteří se zadlužili rozvody a novými sňatky, vyslovil odpuštění, protože jednali z důvodu nedostatku biblického poučení v neznalosti a dále napomíná: **„... vychovávejte vaše děti v napomínání Božím; ale milost Boží s vámi, jestliže to ještě někdy zase uděláte! Učte vaše děti, aby nikdy nedělali nic takového. Vychovávejte je v napomenutí Božím.”** (str. 42).

Citát: **„Dnes dosvědčuji před mnohými lidmi, kteří dokonce viděli znamení na hoře, na kterou sestoupili andělé Páně v točivém vichru, tam, kde se zjevilo sedm andělů a bylo dáno zjevení sedmi tajemství – že to byl stejný anděl, a toho dne hleděl stejným směrem, když bylo zjevováno toto.”** (str. 43).

V celé jeho službě se stalo jen třikrát, že se na nebi viditelně zjevil i lidem nadpřirozený mrak: poprvé v červnu 1933 při jeho vyslání, podruhé v březnu 1963 před otevřením pečeti a potřetí v souvislosti s »Manželstvím a rozvo-
dem«.

Z toho vyplývá samotně pro každého, kdo může správně posuzovat duchovní věci, jak byly události s tímto spojené pro Boha důležité a jak vážné máme brát od Pána zjevené Slovo. Jsou věřící, kteří by o tomto tématu nechtěli slyšet nejraději vůbec nic. Avšak oni sami o tom mluví při každé příležitosti. Tady něco nesouhlasí. **Právě proto, že Bůh o tomto tématu mluvil tak ne-**

obyčejným způsobem, chce, aby všichni slyšeli, co On skutečně říká. To nebylo nové učení, které by nám bratr Branham tímto oznámil, nýbrž on jedinež zopakoval a všestranně osvětlil, co Bůh již řekl a co je napsáno ve Slově. Také v tomto případě se plní: „*Kdo má ucho k slyšení, ten slyš, **co Duch říká církvi!***” A kdo slyšet nechce, co Bůh mluvil skrze Slovo pravdy, skrze ústa pravého proroka, ten bude slyšet a opakovat, s čím do světa přišli falešní proroci.

Žádám všechny, aby prozkoumali Písmo svaté a právě tak upřímně, poctivě a otevřeně pročetli kázání, ve kterém bratr Branham musel vyložit, co mu bylo zjeveno. Je to důležité, dokonce naléhavé, protože k tomu dal vyjasnění z mraku Pán sám. Na konci toho kázání mohl ten Boží muž s jistotou říci: „Ten celý výklad je TAK MLUVÍ PÁN!”

TI JEHO SLYŠÍ NA JEHO SLOVO

Nepřítel ohlupuje také nyní ještě mnohé starými tradičními zvyky. Zřejmě nestačí, že to dělal v »časech nevědomosti«, on v tom pokračuje neomaleným způsobem ještě dnes po přímém zjevení. Nikdy předtím nebylo tak „detailně” jako nyní známé, co se skutečně stalo v zahradě Eden, totiž jak nepřítel pronikl se svým semenem do lidského pokolení a tak dostal všechno pod svůj vliv a pravomoc. Bůh Pán proto musel nastolit nepřátelství mezi oběma semeny (1. Moj. 3, 15). Lucifer, který byl v zahradě Eden již před pádem (Ez. 28, 13-15), by nechtěl být obnažen; chce znemožnit odhalení svého vyvýšení, pád z nebe (Iz. 14), jím nastrojený pád do hříchu podvodným a lstivým dílem v Edenu (1. Moj. 3) a jeho jednání potom. Bratr Branham měl kázat ještě jedno kázání o stezce hada a řekl: „Zvíře na začátku a zvíře na konci.” Žel, k tomu již nedošlo. Ale nám jsou myšlenky satanovy dobře známé, jak Pavel píše v 2. Kor. 2, 11.

Kdo po přímém zjevení toho, jak uspořádal Bůh poměr muže a ženy, setrvává na svém starém stanovisku, ten nebo ta tím dosvědčuje, že k němu nebo k ní Bůh ještě vůbec nemluvil. Mám starost o ty, kteří se vzpírají proti Slovu, protože aniž by si toho byli vědomi, mají jiného ducha. Slovo a Duch Boží přece patří vždy k sobě a souhlasí spolu. Nábožný, antikristovský duch je činný ve všech, kdož se nemohou sklonit pod Slovo, také v ženách hledajících vlastní cesty, které sice nekončí v klášteře, ale projevují se opovržením vůči mužům, »ti nás dost dlouho utlačovali«, jak zní námitka nebo ospravedlnění pro jejich nebiblické chování. Ani muži si nesmějí vyjímát, co jim Bůh nepři-

znal. Blaze všem bratrům a sestrám, kteří se staví pod každé Slovo Boží a využívají je!

Nechť je darováno každému z nás **bratrů**, podřídít se **Kristu, Hlavě**; právě tak každé **sestře**, aby se podřídila svému muži, jako by to platilo Pánu; a dětem, aby poslouchaly rodiče, otce a matku ctily; otcům, aby své děti nedráždili k hněvu atd., aby společná církev, která se skládá z mnohých údů, dospěla k harmonickému bohulibému životu.

Bratr Branham viděl v jednom vidění, jak se Nevěsta dostala ze stejnokroku, když se dívala na církev, která byla vedena čarodějnicí. On také ale viděl, že byla do stejnokroku opět uvedena. Úplně na závěr pak zase Nevěsta byla tak, jako na začátku. Také se zmiňuje o ženě, která si nedala nic říci a monódně oblečená, v botách s vysokými podpatky volala na ostatní ženy: „Neposlouchejte toho muže. Ukážu vám, že tu cestu můžeme jít i takto!” Ale ona uklouzla a zřítíla se s velikým křikem do hlubin.

Kdo je z Boha, slyší Boží Slovo, nechá se oslovit, korigovat, napravit a zavést do vůle Boží. Zůstává v platnosti, co řekl náš Pán: *„Mé učení nepochází ode Mne, nýbrž od toho, který Mne poslal; jestliže chce někdo vůli Jeho činit, bude umět rozeznat, jestli toto učení pochází od Boha...”* (Jan 7, 16-17). Jen ten, kdo Boží Slovo poslouchá s úmyslem, poznat v něm vůli Boží a je připraven, to stejné činit, ten se dozví, že toto poučení pochází od Boha.

Také tentokrát vykoná Slovo při všech to, k čemu bylo poslané. Slovem „všichni” jsou míněni ti, kdo jsou znovuzrozeni ze semene Slova k živé naději. Kdo není semenem Slova, nemůže být Nevěstou Slova a nemá žádné Boží spojení a vztah ke Slovu Božímu. Musí to být příbuznost stejného rodu a ta je jen v těch, kteří jsou z Boha narozeni.

DOSLOV

Nepatřím k těm, kteří oslavují bratra Branhama – to také nedělám s Petrem a Pavlem, ale respektuji a akceptuji Boží rozhodnutí, Jemuž náleží všechna čest skrze Ježíše Krista našeho Pána. ON mě poctil, že mi dal nejen poznat čas a hodinu Svého milostivého navštívení v naší generaci, ale vděčně přijmout poselství a posla, jak On řekl v Janu 13, 20: *„Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych Já poslal, Mne přijímá; a kdo Mne přijímá, přijímá toho, který poslal Mne.”* Že se zde skutečně při jedinečné a mimořádné službě

jedná o přímé Boží poslání, mohou potvrdit miliony z této generace. Dnes žádný jiný, ve světě známý evangelista nemůže dosvědčit den ani hodinu svého Božího povolání, a tak mohou mluvit jen o službě, ale ne o poslání, které by bylo spojeno s Božím spásným plánem.

Byl to William Branham, ježž Bůh použil po druhé světové válce k začátku průlomů a probuzení plného evangelia, které bylo známé jako „letniční hnutí“. Právě tak připadá na jeho mimořádně požehnanou službu nepřímou založení *Obchodníků plného evangelia* s Demosem Shakarianem inspirovaným v Branhamově shromáždění, jako i charismatické hnutí s Davidem DuPlessis, jenž cestoval za W. Branhamem po historickém shromáždění v Jižní Africe do USA a později byl známý jako „Mr. Pentecost“ (pan Letnice). Znal jsem oba, Davida duPlessis od roku 1958, Demose Shakariana od roku 1962 a sloužil jsem dokonce jako jejich tlumočník. Také všichni ostatní evangelisté hnutí uzdravování obdrželi svoji inspiraci víry v jednom z Branhamových shromáždění. Vlny probuzení pokračovaly v různém způsobu až do našeho času.

Williamu Branhamu a jeho neobyčejnou službu, v každém způsobu srovnatelnou s působením Ježíše Krista a apoštolů, jsem 10 let, od 1955 až 1965 prožíval společně. Od mé účasti na zvláštní »Voice of healing« konferenci, uspořádanou rev. Gordonem Lindsayem v červnu 1958 v Dallasu, v Texasu, mi byly pravidelně zaslány jeho zvěsti kázané v USA. Více než 300 z nich jsem přeložil do německé řeči a mohu sledovat každou fázi jeho služby a učení jako nikdo jiný na zemi a to až do jeho myšlení. Jeho prorocky obdařená služba byla pro učení tohoto času sporná a nepochopitelná tak, jako ta našeho Pána učeným Písmem tehdy. Jim bylo to nadpřirozené cizí, protože to osobně neprožili, ale bylo to přesto absolutně biblické a Bohem samotným potvrzené. Rád dám všem upřímným kritikům k dispozici kazetu s originálními záznamy, kde bratr Branham ve vícero shromáždění sloužil nemocným v daru vidoucího, darem rozeznání a darem uzdravení.

S kázáním o »manželství a rozvodu« se W. Branham dostal neporovnatelným způsobem do křížové palby, jako s tématem o pádu do hříchu. K tomu mohu říci jako Petr s ohledem na ty hluboko jdoucí výklady Pavla: „... v nich se nalézají některé těžce srozumitelné věci, které ti nevědomí a neupevnění překrucují zrovna tak ke svému zatracení, jak to dělají i se zbývajícím Písmem.“ (2. Petr. 3, 16). Tak to bylo vždy a také nyní bude, že lidé, jimž to vyloženo není zjeveno, to překrucují ke svému **vlastnímu zatracení**. Je to mé základní přesvědčení, že člověk musí být ve svém srdci upřímný a pravdivý, aby všechno pochopil

ve správném způsobu. Mohu jen doufat, že Pán všem otevře porozumění pro Písmo a také pro toto téma, a že každý sám osobně pozná, co se na něho vztahuje a vyrovná svůj život podle toho, co je psáno: „*Každý ale zkušuj sám sebe...*” Potom to zjevené splnilo svůj účel.

Od doby, kdy mi Pán všemohoucím hlasem přikázal: „...JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé Slovo!”, to činím tak, jak Pavel řekl, „*skrže slávu i po hanění, skrže zlou i dobrou pověst, jako bludní a jsouce pravdomluvní...*” (2. Kor. 6). Zjevené Slovo je světlem našim nohám a světlem na naší cestě. Církev-Nevěsta žije nyní z každého slova, které Bůh určil jako duchovní pokrm v tomto čase. Patří to k mé službě, zařazovat do Slova a předávat dále, co od Pána obdržel bratr Branham a jemu bylo zjeveno. Uznávání kazatelé mi vícekrát řekli, že své službě škodím, jestliže zmiňuji Williama Branhama, obzvláště z důvodu jeho výkladu o »semeni hada«. Musím zůstat věrný nebeskému povolání, nehledě na důsledky. Říkám s přesvědčením jako Pavel: „*Jestliže se ještě snažím zalíbit se lidem, pak bych nebyl služebníkem Kristovým.*” (Gal. 1, 10b). Neboť jsem se jako Pavel nenaučil to stejné evangelium ani od lidí ani skrže učení, ale obdržel jsem je skrže zjevení Ježíše Krista (Gal. 1, 10-12).

Jestliže Bůh tímto výkladem s konečnou platností duchy rozdělí, pak to nemohu změnit. ON vždy odděloval světlo od tmy, já jsem připraven vzít na sebe potupu Ježíše Krista, mou vlastní a také bratra Branhama.

Bůh daruj milost všem, aby při příchodu našeho milovaného Pána nebylo veliké zklamání, že by někdo zůstal zpět, nýbrž veliká radost těch, kterým bude dopřána účast při prvním vzkříšení a vytržení, kterým jsem směl v Jeho jménu sloužit. To nechť je má odplata; více bych nechtěl.

Bůh mluví skrže Své Slovo ke každému osobně. Také to, co je v tomto výkladu uvedeno, není určeno k tomu, že by jeden druhému předkládal nebo předčítal, co by bylo namířeno na toho druhého, ale, že by každý pro sebe v modlitbě k vlastnímu užitku četl a nechal se oslovit. Pak je všem pomozeno. Bůh nechť k tomu daruje milost, je mojí modlitbou.